

Εβδομάς 27

Σ Β.

ΑΘΗΝΑΙ 16 ΜΑΡΤΙΟΥ 1929.

ΑΡ 75.

Η δοντοκρέμα **ΚΟΛΥΝΟΣ** είναι προστατευτική κατά της όδονταλγίας, της οφύσεως και της ούλιτιδος.

Χρήσις της επί του ενός τρίτου ξηράς ψήκτρας, επάρειει όπως απάλλασσιν το στόμα των υπολειμμάτων της εν αποσυνθεσει τροφής, διαλύση το επίστρωμα και καταστρέψη τους φορείς της σήψεως.

Δοκιμάσατε σήμερα την **ΚΟΛΥΝΟΣ**, και θα αποκομίσετε την ευχάριστον αίσθησιν της καθαριότητος και της δροσερότητος, ήτις διατηρείται εις το στόμα.

ΚΟΛΥΝΟΣ
ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ
ΜΟΝΟΣ ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ
ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ
4 ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ 4 ΑΘΗΝΑΙ

Ποτέ δεν θα ήθετε ρυτίδας στο πρόσωπόν σας, αν ακολουθήσετε την συμβουλήν μου και μεταχειρίζεσθε την κρέμαν **ΤΟΚΑΛΟΝ**

Πρό πάντων διά τας κυρίας πέραν των 40 ετών καμμιὰ κρέμα δεν ήμπορεί να επαναφέρει την πρώτη τρυφερότητα του προσώπου και να εξαλείψη τας ρυτίδας, όπως ή κρέμα **ΤΟΚΑΛΟΝ**

Πωλείται εις όλα τα καλά Μυροπωλεία, Κομμωτήρια και Φαρμακεία
Γεν. Αντιπρόσωπος **I. M. ΚΑΝΖΟΥΧ** Σταδ. Περασφόρου 3 - Αθήναι.

Το ειδικότερον εις
το είδος του κατάστη-
μα **Γ. ΚΥΡΙΑΖΗ**
Έδουάρδου Λφ, 10,
έλαβε προσφάτως τα
τελειότερας όλων
ΤΡΙΦΩΝΟΛΑΣ

Με μιὰ Τριφωνόλα έχετε Πιάνο και Πιάνο ή όποια λειτουργεί κατ' άρέσκειαν με τα πόδια ή δι' ήλεκτρισμό.

Μεγάλαι εύκολίαι εις τας πληρωμάς.

ΤΡΕΠΑΡΣΟΛ

Εϊδικόν Γαλλικόν φάρμακον κατά της Συφίλης
Εγκεκριμένον παρά του Ιατροσυνεδρίου της Έλλάδος
και της Φαρμ. Σχολής Πανεπιστημίου Παρισιών
Αντιπρόσωποι Υιοί **Κ. ΦΩΤΙΑΔΗ** Σωκράτους 36
Επιστημονικαί οδηγίαι παρά Συφιλιδολόγους
Φωτίφ Μοσχούλα Αθήναι, Σωκράτους 36,
και εις το Ιατρείον όδός Χαριλάου Τρικούπης 10

Εφθάσε το νέον Γερμανικόν φάρμακον URODOL

(ΟΥΡΟΔΟΛ)
κατά των ΑΡΘΡΙΣΜΩΝ ΡΕΥΜΑΤΙΣΜΩΝ ΨΑΛΛΙΣΜΩΝ
ΣΕΩΣ ΑΡΘΗΡΙΟΣΚΛΗΡΩΣΕΩΣ ΛΙΘΙΑΣΗΣ
ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ

ΚΥΡΙΑ !!! ΤΑΣ ΡΥΤΙΔΑΣ

ΜΟΝΟΝ ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΙΣ ΕΠΙΔΕΙΞΟΜΕΝ

RADIO-ACTIF, του **DOCTOR MONIL** - PARIS τας εξαλείφει ριζικώς. Η **ΛΟΞΙΟΝ ΤΟΥ ΔΕΡΜΑ** τονώνει και καθαρίζει το δέρμα.

Πωλούνται: Κατ'Αννη Σακελλαρίου
Αγίου Κωνσταντίνου 10
Ζητήσατε ΚΑΤΑΛΟΓΟΝ ΟΔΗΓΙΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΑΘΗΝΑΙ, Νοταρά 17
(ΟΠΙΣΘΕΝ ΑΡΧ. ΜΟΥΣΕΙΟΥ)
ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ
ΝΤΟΛΗΣ ΝΙΚΒΑΣ

ΕΒΔΟΜΙΑΙΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΤΟΣ Β'.
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ
Έστωρικος Δοχ. 100
Έστωρικ. Σελ. 15 ή Δ. 4
ΤΙΜΗ ΦΥΛΑΔΥ ΑΡΑΧ. 2
ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ
Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

Το Καρναβάλι

Βρισκόμαστε στην καρδιά του καρναβαλιού κι όμως τίποτα άλλο εκτός από τους εορτασμούς και μη χορούς δεν προδίδει την εορτή αυτή. Τίποτα, καμιά κίνηση, καμιά εικόνα, καμιά μασκαράδα.

Αδίκαια κάθε απόγνωση δύστροπης πλανόδιου πωλητή, στους κεντρικότερους δρόμους διαλαλούν το εμπόρευμα τους: μιὰ σακαρούλα με κομμετι κι ένα δυο πακέττα σεραπινίτες. Κανένας δεν τους προσέχει, κανένας δεν ενδιαφέρεται γι' αυτούς, γιὰ το εμπόρευσμά τους. Όσο γιὰ τους εμπόρους μασκάρων, και μασκαράδικων ρούτων, αυτοί είναι γιὰ να τους κλάϊς. Υπαρξουν μαγαζιά στην πρωτεύουσα που ίσως την στιγμή αυτή δεν πούλησαν ούτε μιὰ μασκά, δεν ένοίκιασαν ούτε ένα ντόμνο!

Μόνο οι κάποι έμειναν στους δισκοπλάτες, οι κάποι κι ή φροντίδες στο να λανσάσουν τα μαγαζιά τους, στο να κρεμάσουν τα μασκαράδικα ρούχα στα κοντάκια που κι αυτά θαρρείς σαν να το νοιώθουν, σου δίνουν την έντοπιση πεθαμένων ανθρώπων.

Κ' ή αποκορύφωσι χωρίς γαϊτανάκι, χωρίς διασκεδαστικές λαϊκές παρές που ξεχύνονται άλλες χρονιές στους δρόμους και μέσα στην απαραίτητη εὐθυμία τους σε ανάγκαζαν και σένα να γελάσεις, να διασκεδάσεις, σήμειναν στο νου το καρναβάλι, ο' έκαναν να νοιώσεις το εὐθυμιο και γρήγορο πέρασμά της. Η αλήθεια είναι, πως έφέτος — περισσότερο από ποτέ — δόθηκαν χοροί, χοροί, χοροδιδάκται! Δεν έμεινε σοματείο, σύλλογος, παρκοκία, έστω κι' αυτή που άρθρει πέντε-έξι μόνο συμμετέχοντες, που να μην μάς βομβάρδιζαν με τα εκατοντάδραχμα εισιτήρια, που να μην κατέλειψαν με της άγγελιες και της έκτακτικης των χορών των της στήλης των καθημερινών εφημερίδων.

Μά οι χοροί αυτοί δεν κάνουν τα καρναβάλια, δεν φέρνουν την εὐθυμία. Σ' αυτούς γιὰ να πάη κανείς, κάθε άλλο παρά εὐθυμίας πρόκειται να είναι. Η σκέψις πρώτα, που θα πιάς, ή πολίτικη έτοιμότητα, μπρός στον καθρέφτη, το έπιβεβλημένο ξενισμα, το ντύσιμο, το κολλημένο ποικίμο, το μεταξωτό μανδύλι και το σφιχτό λουστρινένιο παπούτσι, κι ακόμα παρά πάνω, τα σοβαρά μούτρα των κυριών και τα φασμαίν των κυριών που θα σε ξεπεράσουν από κορυφής μέχρις όνυχων προσπαθώντας να βρούνε κάτι γιὰ να το σχολιάσουν ύστερα, όλα αυτά λοιπόν, φτάνουν και παραφτάνουν γιὰ να σου άρπαξέσουν και το ελάχιστο ίχνος εὐθυμίας γιὰ να σε κάνουν άρραδωμένο σε κάθε διασκεδάσει.

Κ' έτσι οι χοροί αυτοί κάθε άλλο είναι παρά άποικιστική ευχαρίστηση. Και πολύ δίκαια θα μπορούσε κανένας να τους κατατάξει στον ίδιο κατάλογο ποίχμας γραμμένες τόσες άλλες σκοτούρες, υποχρεώσεις, ανάγκες, της καθημερινής μας ζωής. Είναι κι' αυτή ένα αναπόφευκτο κακό, ένα καταναγκαστικό βάσανο που αρκεί να το υποστούμε. Είχαμε την υποχρέωση να πάμε γιατί πρέπει να μάς δει ή κόσμος, να μάς διακρίνη την άλλη μέρα στη στήλη του ό κοσμικού της εφημερίδος, κι' όχι γιὰ να διασκεδάσουμε, να γλεντήσουμε.

Το γλέντι είναι κάτι που αποκλείεται όλο-τελα στους χορούς αυτούς, είναι κάτι που θα πρέπει να τοιχοκολληθή ή απαγορευθείς του στής μεγάλης χορευτικής αθούσης, όπως γράφουν στα θέατρα, «Απαγορεύεται το καπνίζεϊν»...

Δεν μπορείτε να γελάσετε, γιατί άμέσως θα πέσουν επάνω σας σαν μυριάθιοι προβολείς τα χρυσά φασμαίν των κομψών κυριών και τα μονοκλ των φρακοφορούντων κυριών γιὰ να σας έπεξεργασθούν σαν περιεργό θηρίο, δεν μπορείτε να μιλήσετε κάπως δυνατώτερα, γιατί ύπάρχει φόβος να σας χαρακτηρίσουν γιὰ άνθρωπο χωρίς τάκτ, χωρίς άνατροφή.

Δεν μπορείτε να χορέψετε κάπως πιο ελεύθερα, γιατί άμέσως τα υπόλοιπα χορευτικά ξενυχάρια θα άπομακρυνθούν από κοντά σας σχηματίζοντας γύρω σας ένα κενό κύκλο, και θα σας κυττάζουν ειρωνικά, ενώ ή γλωσσίστρα τους, Κύριος οίδε τί θα κόβη και θα ράβη εις βάρος σας, σαν να έπρόκειτο νάσαστε χορεύει τα φανταζίστ! Αισθάνεσθε διαρκώς καθοριμένα επάνω σας τα μάτια όλων του κόσμου, κι' έτσι σαν σάλιγκρος κρατείστε μέσα στο φρόκο και στο σιδερωμένο ποικίμο σας, κίμνοντας χίλιες σκέψεις γιὰ της κινήσεις που πρέπει να κάνετε, έστω και γιὰ να σκοπιστείτε την μύτη σας! Βέβαια πρέπει κι' αυτή άκωμ να νάναι μοντέρνα, εύγενικά, συντακτισμένη με το περιβάλλον! Και τώρα σας αφήνω να καταλάβετε τί εὐθυμία μπορεί να έχετε, τί διασκεδάσει μπορείτε να κάνετε μέσα σε μιὰ τέτοια πεσιμένη και άποικιστική ατμόσφαιρα!

Την άποκορύφωσι δεν την κάνουν οι χοροί, μιὰ το λαϊκό άδολο γλέντι, οι μασκαράδες του δρόμου, ή φουχτα με κομμετι που θα σου πετάξη στα μούτρα ένα άγνωστο χεράκι, ή τρελλές φωνές των παιδιών του δρόμου, που μασκαρεύτηκαν κι' αυτά βάζοντας ένα μανδύλι κόκκινο στο λαμό τους ή το σακάκι τους άνάποδα και βάφοντας τα μούτρα τους με καμμένο φελό, το γαϊτανάκι, ή γκαμήλα, ή άρκοδδα, που θα γυρίσουν και στις πιο άπόκεντρες άκωμ συνουίες γιὰ να σπράξουν δλον τον κόσμον στο πόδι με τον θόρυβο των ταμπουρών και παμπάλαιες τρούμπες, οι άποσχεδίστριοι θίασο ήθοποιών που σχηματίζουν τους πλανόδιους θιάσους τους μεταφερομένους πάνω σε μιὰ μεγάλη σούστα, και εκεί που θα άκούση κανείς το άληθινό λαϊκό πνεύμα, την τσουχτερή ειρωνεία, το ξεχειλίσιμα των δρόμων, το σπράξιμο, το πέριγμα, ή σεραπινίτες, ή φουσκές που τ' άλάνια πέρνουν από την άγορά και κνηγούντα μεταξύ τους δίνοντας κατακεφαλίξες, αυτά και μόνο αυτά μπορούν να φέρουν το γλέντι, την εὐθυμία, να μάς κάνουν να γελάσουμε, μάς θυμίζουν την άποκορύφω, μάς άναγκάζουν να την νοιώσουμε.

Μά δυστυχώς όλα αυτά έφέτος δεν ύπηρξαν. Δεν έξω αν είναι άποτέλεσμα της οικονομικής στενωχώρας — καλλίτερα της πτώχιας — που δόρει την λαϊκή τάξη, ή του μεταπολεμικού πολιτισμού. Κι' αν μιν είναι το πρώτο, δεν πειράζει και τόσο γιατί άσφαλώς του χορόν θα τους ξαναδοίμε, θα νοιώσουμε πάλι την εὐθυμία τους, θα διασκεδάσουμε και μαζί τους. Μά αν είναι το δεύτερο ή άτία της σημερινής τους άφανεσίας, τότε — τί κόμμα μι την αλήθεια — το πράγμα είναι πολύ πιο σοβαρό.

Δεν θα ξαναχορευθώ άποκορύφω, και αυτό θά-ναι το μόνο κι' το άληθινό άποτέλεσμα. Θάμρεται και θα περνά κάθε χρόνο το καρναβάλι όπως έχονται και περνούν τόσα άλλα πράγματα, χωρίς να νοιώθουμε το πέρασμα των παρών μόνο απ' το καλντάκι και τα εισιτήρια των διαφόρων χορών που θα λαδώνουμε, και την υποχρέωση να πληρώνουμε σ' αυτούς! Θάμρεται και θα περνά γιὰ να μάς ξαναφέρνι στο νου μας τον παλιό ευτυχισμένο καιρό, της πεσιμένες ευχάριστες συνήθειες και την ώρα που θα μάς σφιγγι το παπούτσι και θα μάς πνίγη το σιδερωμένο κολλέρο, θα ξαναδοίμε μέσα στην φαντασία μας ήτοιμηνμένες άναμνήσεις κάποιες ευτυχισμένες, μα πεσιμένες, νύκτες, έποχες.

Έφέτος, το καρναβάλι, τέτοια ήτανε, γιατί έλειψε απ' αυτά το κραιώτερο χορευτιστικό τους: το γλέντι, μιὰ το γλέντι του λαού, γιατί, μονάχα αυτός έξωει να γλέντι, γιατί μόνο αυτόν το γλέντι είναι πραγματικό, χωρίς ψευτιά, άποσοπλήτο, ελικρινές.

Οι άριστογράτες διασκεδάσουν με μύσκα, και ή μύσκα πιάτα, όσο κι' αν είναι άπορη, πάντα κάτι μάς κρύβει, που στην περίστασι αυτή είναι ή... αλήθεια.

Ντίνος Νίκας

ΟΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ ΛΑΘΡΕΜΠΟΡΟΙ

Οι κακοποιοί στην 'Αμερική κοντεύει να είναι τόσο πολλοί όσο τα δολάρια. Κακοποιούς βρίσκετε παντού. Και χρήσις των κακοποιών γίνεται σχεδόν όσον και των δολλαρίων.

Υπάρχουν κακοποιοί πάσης μορφής και κάθε ποιού. Και ακόμη καθε... χρησιμότητος. Γιατί αν ένας κακοποιός σκοτώνει και γδύνει τούς ανθρώπους, ένας άλλος μπορεί περιήγηση να χρησιμεύσει σ' ένα πολιτικό κόμμα ως μπράβος, ως προπαγανδιστής, ως στήριγμα.

Ξέρετε ότι δεν είναι πολλός καιρός που οι κακοποιοί ορίζουν το Δήμαρχο σε μία πόλιν της 'Αμερικής; Ξέρετε επίσης ότι η κοινωνία, απελασμένη να βοηθούσταν από την επίσημη αστυνομία, καταφεύγει σε οργανώσεις κακοποιών που αναλαμβάνουν να φυλάγουν το τάδε ή τα τάδε άτομα, την τάδε ή τις τάδε τραπέζες και καταστήματα από τούς κακοποιούς;

Πάντως οι κακοποιοί είναι τόσο πολλοί, ώστε και οι ντεντέκτ αρθρονοί και κάνουν όλα τους χρονές δουλειές. 'Ας μιλήσουμε, λοιπόν, γ' αυτούς.

Είς μόνον την πόλιν του Σικάγου υπάρχουν περισσότεροι από εκατόν όμιλοι ντεντέκτ. 'Ο κάθε όμιλος κρατεί την τάξιν σε μίαν ώριμμένην περιοχή. Έχει δική του ξεχωριστή άκτινα ενεργείας. Υπάρχει και ένας ειδικός όμιλος που εποπτεύει τούς άλλους και σπένδει στην ώρα του να δώσει χέρι βοηθείας στον όμιλον που δοξ σε μία συνουσία.

Όταν ένας όμιλος φθάνη στον τόπον όπου έγεινεν ένα έγκλημα και όπου υπάρχουν ένας ή πολλοί σκοτωμένοι, το πρώτο πράγμα που έχει ο όμιλος αυτός να κάνει είναι να εξετάσει αν το θύμα ή τα θύματα είναι εγκάτορες ή απλώς πολίτες. Στην πρώτην περίπτωση, ο άρχηγός του όμιλου περιορίζεται να συντάξει μίαν έκθεση, στο Σώμα, χωρίς να επιδοθή στην λήψιν μέτρων για την ανακάλυψιν των δραστών. Και αυτό εξηγείται εύκολως.

Υπάρχουν τρία είδη αστυνομίας στο Σικάγο. 'Η επίσημος αστυνομία του Δήμου, εφορτισμένη με την καταδίωξιν διά πάσαν παράβασιν τών νόμων, εκτός του νόμου της απαγορεύσεως τών οινοπνευματωδών ποτών. 'Η καθρηνητική αστυνομία διά την παράβασιν ειδικώς του νόμου της απαγορεύσεως τών ποτών και τρίτη η οργανώσις τών λαθρεμπόρων, η πραγματική αστυνομία, μη αναγνωρισμένη υπό της Κυβερνήσεως, αλλά όχι διληγώτερον σημαντική από τας δύο προηγουμένας και της οποίας τα μέλη ονομάζονται εγκάτορες.

Αυτή είναι η αστυνομία η εμπνέουσα μεγαλύτερον τρόμον και περισσότερον σεβασμόν. Ξέρετε από ποιους αποτελείται η τρίτη αυτή αστυνομία; Απλούστατα από ανεγνωρισμένους κακοποιούς, προικισμένους με προσόντα θάρρους, ψυχραιμίας, πείρας, και ενθουσιασμού για την άσκασιν του επαγγέλματος τών.

Το καινόν σιγνά θεωρεί τούς εγκάτορες ως κοινούς κλέπτας και λωποδύτας, χωρίς τίποτε το ξεχωριστό! Αυτό είναι πλάγι. Οι εγκάτορες θα εδωθούν τόν έαυτόν τους προσβεβλημένον αν τούς απέδιδοντο μικροκοιπές και μικροεγκλήματα.

Η οργανώσις των εγκάτορων εις την 'Αμερικήν από πολλών έτών. Κατά το παρελθόν επέτιθεντο κατά τών χρηματοκιβωτίων τών τραπέζων, ή κατά τών σιδηροδρόμων και τών ταχυδρομικών άποστολών.

Αργότερα όμως ήταν έδεσπιδη ο νόμος της απαγορεύσεως τών οινοπνευματωδών ποτών, τόν όποιον παραβαίνει ή μείστιν πλειοψηφία του πληθυσμού τών 'Ηνωμένων Πολιτειών, διηνοίχθησαν στους εγκάτορες νεί και εύρεις όρίζοντες.

Κάθε 'Αμερικανός πολίτης, πράγματι ζητά να βοηθήσων που να μπορεί να του προμηθεύσιν ποτά, τών όποιων ή χρήσις σήμερον θεωρείται άνομος.

Στην άρχή, ή Δημοτική 'Αστυνομία έφερο-

τίσθη να επιβάλει τόν σεβασμόν εις τόν νόμον της απαγορεύσεως, αλλά τα θύρανα της δεν έκαναν το καθήκον τών. 'Αγαπούσαν και οι αστυνομικοί του Δήμου να πίνουν κανένα ποτηράκι, και θα συνέλαβαν τούς άλλους; 'Αλλωστε αυτοί ήσαν επιφορτισμένοι και με την γενικήν καταστολήν της παραβάσεως όλων τών νόμων. Τότε ή 'Αστυνομία του Κράτους έκαμε θρασύειν.

Το λαθρεμπόριον στην 'Αμερική είναι ένα είδος επαγγελματίου όπως όλες ή άλλες επαγγελματίες, δηλαδή καλά οργανωμένη, καλά διευθυνομένη, με προσωπικόν πολυάριθμον και διαθέσιμα κεφάλαια όπως αι επαγγελματίες.

Οι θανάσιμοι αντίπαλοι.

Επάνω: 'Ο Ουίλλιαμ 'Οκόνφορ, άρχηγός των 'Αμερικανών ντεντέκτ, και κάτω, ο περιβόητος άρχιλαθρέμπορος Καπόν.

να ποίμε, του κινηματογράφου ή του καουτοίκου. Με την διαφοράν ότι το λαθρεμπόριον δεν ήτο δυνατόν να προστατεύεται υπό της επίσημης αστυνομίας, όπως γίνεται με τις άλλες νόμιμες επαγγελματίες. Αυτό όμως δεν εμπόδιζε το λαθρεμπόριον να είναι μία γιγαντιαία έπαγγελματία.

Τότε προέκυψε το πρόβλημα τούτο: οι λαθρεμπόροι να δοούν ανθρώπους που να μπορούν να προστατεύουν τα εργοστάσιά τους, τας βιομηχανικάς εγκαταστάσεις των της κατασκευής οινοπνευματωδών ποτών εναντίον τών κλεπτών, που έχουν ειδικόν όνομα «Χάι-ζιέκερ» που κλέβουν ποτά.

Οι λαθρεμπόροι διατηρούν κατ' ανάγκην και διάφορα χαματινεία, διάφορα ήπια κέντρα όπου γίνεται κυνήα καταναλώσις ποτών. Και τα κέντρα αυτά έχουν, φυσικά, ανάγκην προστασίας. Αυτή ή ανάγκη έδωκεν ώριση τούς εγκάτορες.

Νομικώς, οι λαθρεμπόροι είναι εκτός νόμου όπως και οι «Χάι-ζιέκερ». Γι' αυτό οι πρώτοι έχουν τούς εγκάτορες για να τούς προστατεύουν! Και τώρα ένας «Χάι-ζιέκερ» που ή απειράτο να κλέβη την επαγγελματίαν τών λαθρεμπόρων, βάζει σε σοβαρότατον κίνδυνον την ζωήν του.

Ο βασικός τών λαθρεμπόρων είναι ένας σπουδαιότατος διοργανωτής. 'Η άρχορ που άκούσθη στην 'Αμερικήν είναι τεραστία. Είναι ηγετούν ένα από τα μεγαλύτερα ανθρώπου, την άγασιν προς το ποτό.

των. Κατά τόν πόλεμον υπηρέτησε τατα εις τας τάξεις του 'Αμερικανικού και επληρώθη. Αυτό του προσέδωκε έπαινονιάν του «Σκάφ-Φας 'Αλ Καπόν».

Ο Καπόν έδωκεν ώριση τών 'Οργάνων του λαθρεμπόρου με την ίδιαν μεγαλειότητα που ο Φρόν διοργάνωσε την διοίκασιν φτηνών αυτοκινητόν.

Αλλοτε αι συστάσεις μεταξύ τών όλων λαθρεμπόρων όμιλων ήσαν συσταματιές. Η άφορη συνήθως ήτο άμιλος έχων την άποκλειστικήν παρρησίαν μίας ώρισμένης περιοχής ξεπερνούσε τών δικαιομάτων του, πολύντας άνω τώδη ποτά εις μίαν περιοχήν της άμεσότητος άλλων όμιλων.

Ο Καπόν είδε τόν νόμον και έπαυσε τών ρήσεων αυτών, τών έμφυλίων, τών αυτών πόλεμον.

Αφού, λοιπόν, κατέστησεν τόν ίδιον λαθρεμπόρικόν όμιλον ισχυρότερον όλων άλλων και τόν πλέον σημαντικόν, σπένει τούς αντίπαλους του εις συνεχείς σπένει και τούς έπεισε να λύσουν τας διαφωνίας, αφού πρώτον τούς κατέπεισε ότι υπάρχει άρκετή δουλειά για όλους τα κετά κέρδη.

Έτσι διοργάνωσεν ένα πραγματικό τόν όποιον, όπως όλα τα τράστ έμμελως γενικά έξοδα της παραγωγής και της σεως και άνηγαγε το λαθρεμπόριον εις γρημμήν τών μεγίστων έμποροεργασιών της 'Αμερικής.

Μία χαριτωμένη κόρη 22 χρονών, που ήλθ εις τας συνδιασκέψεις αυτές. Είναι μουσιγράφος, γνωστή υπό τόν ψευδώνυμον Πιριγκήτσου Πάπα.

Αυτή γνωρίζει όλους τούς λαθρεμπόρους όλους τούς εγκάτορες, όλους τούς άποκοιούς του Σικάγου και με τα μικρά τας λέγει ο λόγος, όνόματα. Ο Καπόν όρμηλν διασκεδαστικά να εξασπιδόσθη τούς άν άντην κόρην να παρενβηή στις διαματεύσεις του μιστηριώδους και άμυστου λαού του.

Ο Καπόνε περνά το μεγαλύτερο μέρος του έτους στην Μαϊάμι, σ' ένα νησί. Η κία του είναι άποσπείλαστη και διατίθεται καί έναερίως. Μία διαρκής φρουρά πλών άνδρων σάν άσκακιν, που πρημαίνονται μπροστά στα ίπνηλά κάστρα, περιβάλλουν τόν σπίτι του άρχηγού τών θρεμπόρων.

Ο Καπόνε σκοτώνει ή διατάσσει να σκοπούν προς τόν συμφέρον πάντοτε της ρήσεώς του. Μία ήμερα θα σκοτώθη τός από ένα αντίπαλον που νέον και να νανόν.

Τώρα, φαντάζεται κανείς εύκολα, πούλο παίζει ή τεραστία αυτή οργανώσις λαθρεμπόρων. Πώς ισχυρός της 'Αμερικής, δεν θα ήθελε να τήχη καλά, να έχη τήδωρη, την ύποστηρίξει τών λαθρεμπόρων; Φαντάζεσθε επίσης τί συμπαιδείας θα αυτοί οι λαθρεμπόροι, δεδομένου ότι τόν είναι να προμηθεύουν ποτά εις ένα ό όποιος πίνει, έπινε όσον κανείς λαός έκόσμον, και ξαγνικά με τόν νόμον της γορεύσεως υποβάλλεται εις την άσπασιν.

Έτσι ή θέσις τών αστυνομικών είναι έναντι τών λαθρεμπόρων. Η καταδίωξις άσχεδόν άντιρόβλητα προσπαθεί. Για να πάση ο 'Ελλην άναγνωστής που δεν έχει παρά να σκεφθί τί γίνεται μπροσ μας με τούς ληστές. Με την τεραστία διαφοράν ότι οι ληστές δεν θραύονται άνάγκην της 'Ελληνικής άσπασιν ενθ' έκει στην 'Αμερικήν οι λαθρεμπόροι ηγετούν ένα από τα μεγαλύτερα ανθρώπου, την άγασιν προς το ποτό.

ΑΠΟΚΡΗΑΤΙΚΕΣ ΤΡΕΛΛΕΣ

είπε. Δεν πιστεύω να μου πεις πάλι «όχι».

Η Τασία δεν είπε «όχι», και μόνο τα μάτια της λείας, που είχαν λάμψει, για μία στιγμή, μ' έλπίδα, χαμηλώσαν άπογοητευμένα.

Ως τόσο βοήθησε την θεία της για τις έτοιμασίες κ' άκουσε με ύπομονη τις παρηγορίες της.

Είσα μικρή ακόμα λεία, της έλεγε ή Τασία. Κανένα κορίτσι της ηλικίας σου δεν πάει σε δημόσιο χορό. Και το φίλο σου ακόμα πούνα άγορί και πό μεγάλος από σένα, δεν θα τόν πάρουν οι δικό του, αν πάνε στο χορό. Έσάς ή ηλικία σας είναι να διαβάσετε και να παίζετε τα παιχνίδια σας.

Η Τασία βγήκε άληθινή. Το άλλο απόγευμα ή λεία άργησε λίγο να γυρίσει κ' όταν ήρθε ήταν κόκκινη, ξαναμένη. Η Τασία τη ρώτησε τί είχε κ' αυτή έβλε τα γέλια.

Ξέρεις θείσα; είχες δικό. Την έπαθε κ' αυτός! Δε θα τόν πάρουν ούτε φέτος!...

Η Τασία έτοιμαζότανε όρες δολιχόρες μπρός στον καθρέπτη. Κατάφερε να γίνει άγνωριστή με τα κοκαλάκια και το διάδημα, που φόρεσε στα μαλλιά. Ως και το σώμα της δείχνότανε πό κομψή με την ντεμ-στύλ τουαλέττα.

Με τις έτοιμασίες άρχισαν κ' ή μαμά επέμενε να πέσει ή λεία στο κρεβάτι, πριν φύγουν. Έτσι και έγινε. Τους άποχαρήθηκε κοινοκυομένη και τους εύχθηκε χωρίς λήτη, με συγκατημένη χαρά σχεδόν, καλή διασκέδαση.

Η γριά ύπηρέτρια κατέβηκε να κλείσει κ' ύστερα ήγνε να κοιμηθεί. Τα φώτα έσβυσαν παντού κ' όλα μέσα στο σπίτι θυθίστηκαν στην ήσυχία.

Φώτα, Φώτα, Φώτα!

Κόσμος. Κυρίες με πολύχρωμες τουαλέττες, μούσγινες. Κύριοι με φράκα και φρεσκοξυρισμένα πρόσωπα. Μουσική, χρώματα, λουλούδια, φωνές!

Η Τασία κίτταξε άσπαστα. Πώς είχαν αλλάξει όλα σε τόσο λίγον καιρό! Κι ή αίθουσα τί κομψή! Και πόσος κόσμος! Τρόμαξαν να τράσουν ως το τραπέζια τους. Ένας κύριος της πέταξε περνώνας, ένα μπουκετάκι μενεξεδές. Ένας άλλος της έσφύριζε με μία τρομυπέττα στο αυτί. Ένας άλλος τη γέμιζε μ' ένα ολόχρονο χαρτοπόλεμο. Τί ώραία που ήταν όλα.

Κάθισαν. Ήπια λίγο κρασί. Ύστερα χορεύε. Πότε με τόν ένα και πότε με τόν άλλο. Ήταν τόσος κόσμος στην αίθουσα, που δεν μπορούσαν ούτε να σταθούν. Έτσι ή άδελιότητά της δεν γινότανε άπληρη. Και χόρευε. . . χορεύε. . .

Στο σπίτι ήσυχια. Όλοι, ή σχεδόν όλοι, κοιμόντουσαν. . .

Κατά τις δώδεκα μούσαν κοπιόν. Το τραπέζι τους γέμιζε από χρηματικά χαρτίνα παιχνίδια. Κι ο κόσμος όλο πίκωνε.

Στη γειτονιά, ή αίθουσα έγος σπατού κοντά στο δικό τους, άνοιξε με προσοχή. Κάποιος με σκούρο πλήριο βγήκε κίτταζόντας γύρω σάν κλέφτης. Ύστερα γλιστρήσε τοίχο τοίχο. . .

Ένας καβαλιέρος ήθε να πάρει την Τασία. Ήτανε τόσο άσπιδος με το κόκκινο φέσι, που είχε φορέσει! Κι' όλο γελούσε. Κ' ή Τασία γελούσε. . .

Ένα σφύριγμα σιγαλά άκούστηκε από το δρόμο. Η λεία σηκώθηκε διατικά σάν να το περίμενε, έφωρε το πατό της στους γυμνούς ώμους της κ' άνοιξε με προσοχή το παράθυρο, που έβλεπε στην αλή. Ο εκάτορας με το πλήριο ήταν κ' όλος εκεί. . .

Έπαλιν τη Ραμόνα τώρα. Τα ξεγύρια ένθουσιασμένα άρχισαν να στροφονοούν ζιτώντας να χορεύουν βάλς. Δύο θεότρελλοι στροφονοώντας ήθσαν άπάνω τους και κόντεψαν να πέσουν κ' οι τέσσερις κάτω. . .

Η καρδιά της λείας χτυπούσε δυνατά και το δρόμ στήθος της, άνεκοκατέβαινε κάτω από το λεπτό ντυτικό. . .

Όταν ή Τασία κάθισε ζαλισμένη από το χορό, ο γαμπρός της έλ έδειξε την τουαλέ-

τα της. Είχε σιαστεί στην άκρη. Πούος ξέρε, που θα πιάστηκε έτσι τρελλά, που χόρευαν!...

Το παράθυρο ήτανε τρία μέτρα ψηλό. Στην αλή βρίσκότανε μία άδεια κάσα του πετρελαίου. Στόν τοίχο, πό πάνω, ύπήρχε μία προεξοχή. Για ένα παιδί δεκάξη χρονών, ήτανε παιχνιδάκι να πηδήσει στην κάμαρα.

Η άδερχή της Τασίας κ' ο γαμπρός της άρχισαν να νυστάζουν. Αυτή έβρισκε πως μπορούσαν να καθήσουν άνωμα. . .

Η λεία ξαναέκλεισε με προσοχή το παράθυρο και στάθηκε ν' άκούση. Ήσυχία. Δεν τούς είχε άκουσει κανείς. Ως τόσο έτρεψε.

Τί τρέλλα, όμως, που κανάμε! Τί τρέλλα!

Γιατί; διαμαρτυρήθηκε ο άλλος. Άφου μάς άφησαν μόνους μας; Γιατί να μην κάνομε συντροφιά;

Η όρες περνούσανε. Έγινε και μία κλήρωση δόρων. Η Τασία στάθηκε τυχερή. Κέρδισε μία όμοια μεταξοτή κοκκία. . .

Το καντήλι έφεγγε λίγο κ' έτσι άπέφταναν ν' άναφούν το ηλεκτρικό. Έπειτα ή λεία ήτανε τόσο νεγλιζέ. . .

Η Τασία χόρεψε πάλι, πέταξε λουλούδια, σερπαντίνες, χρυσή βροχή, της πέταξαν κ' από άλλα τραπέζια. Έκανε σάν μικρό κορίτσι. Η ώρα όμως είχε περάσει, κ' έτρεπε να φύγουν.

Ένα κλειδί, που άκούστηκε στην έξοπορτα, τούς χώρισε από το άγκάλασμά τους. Αύτος φόρεσε διατικά το καπέλλο του, και ξαναπήδησε από το παράθυρο με προσοχή. Η λεία έκλεισε κ' έτρεξε να κοινοκυοηεί στο κρεβάτι της.

Όταν ή έξοπορτα άνοιξε, το σπίτι ήτανε πάλι θυθισμένο στην ήσυχία.

Η Τασία καθνήχτηκε τούς άλλους κ' άναψε το φώς της κάμαρας. Η λεία έκανε πως κοιμάται.

Κάθισε κουρασμένη στο κρεβάτι της κ' άρχισε να γδύνεται. Το χέρι της σταμάτησε για μία στιγμή στο σκισμό. Στάθηκε και το κίτταξε νυσταγικά σά νάβλεπε εκεί μέσα βλη την τρέλλα της βραδιάς, που πέρασε. Πέρασε το δάχτυλό της μηχανικά και το έσχισε περισσότερο χαμογελώντας μ' ευχαρίστηση.

Τί έγινε. . . Θέ μου τί τρέλλα!

Η λεία στροφονοούσε στο κρεβάτι της κ' έκανε, πως ξύπνια.

Α, σ' είσα θείσα; Πώς τα πέρασες; Δεν έβρισκε λόγια να της πεί. Μιλούσε, μιλούσε και της έδειχνε καθώς γδύναντε τα χρυσά κομμάτια, που είχαν εισχωρήσει ως μέσα.

Κύττα! Κύττα! Μά δε φαντάζεσαι τί γινότανε! Μη λυπάσαι, όμως! Όταν μεγαλώσεις και σ' . . . Έχεις καιρό άδεια. Η ζωή άρχίζει από ύστερα. . . Δε φαντάζεσαι! Άλήθεια σ' έσφύριζε και τόν κόσμον τα πράγματα. Άκόμα και μία κοκκία. Κέρδισα ξέρεις μία κοκκία. . .

Η λεία άκούσε χωρίς ν' άκούει. Τα μάτια της λάμπανε, λάμπανε! Πού πολύ κ' από της Τασίας, και το πρόσωπό της, ήτανε κόκκινο, πό κόκκινο από τα θαμένα μάγουλα της λείας, ξαναμένη, από τη θέρη των φίλων που δεν είχε ακόμα σήσει.

Μά δεν ξέρεις, λεία, δεν ξέρεις. . .

Ναι, θείσα, ναι. . .

ΔΗΜ. ΙΩΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΙΤΑΛΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

GABRIELE D'ANNUNZIO

Ο ΗΡΩΣ

Τὰ μεγάλα ξαπτερόφυτα τοῦ Ἀγ. Γονζέλδο, εἶχαν μεταφερθεῖ ἤδη στὴν πλατεία καὶ ἐλίκνιζονταν βαρεῖα στὸν ἀέρα. Τὰ κρατοῦσαν ἀνθρώποι μὲ ἡρώδεις κομποστασιές, μὲ κόκκινα πρόσωπα καὶ μωδιὲς τραχήλους.

Οἱ κάτοικοι τοῦ Μασκαλίκου ἐφύταζαν ἀπὸ μαρὸ πὰ μὲ ἐξαρετικὴ μεγαλοπρέπεια τὴν εὐρὴ αὐτὴ τοῦ Σεπτεμβρίου. Ἡ ψυχὴ τους καταλαμβάνοντο ἀπὸ μὴ πρωτοφανή θρησκευτικὴ ἔξαρση. Οἱ χωρικοὶ ὅλοι προσέφεραν τὴν πλοῦσα συγκομιδὴ τους πρὸς τὴν τοῦ ἁγίου. Ἀπὸ τὸν ἕνα δρόμο στὸν ἄλλο ἡ γυναῖκες εἶχαν ἀπλώσει τὰ νυφάκια πέπλα τους. Οἱ ἄνδρες εἶχαν στολίσει μὲ πράσινοὺς κλάδους τὶς πόρτες καὶ εἶχαν στρώσει μὲ πρσιανάδα τὰ κατώφλια τῶν σπιτιῶν τους. Φυσσοῦσε δυνατὸς ἀέρας καὶ ὅλα τὰ πράγματα στοὺς δρόμους λικνίζονταν καὶ λαμπροκοπούσαν προκαλώντας στὰ πλήθη μὴ μεθυστικὴ ἐπίδραση.

Ἡ λιτανεὶα ἐξακολούθησε νὰ δοῖται ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν καὶ νὰ καταλαμβάνῃ τὴν πλατεία. Οἱ ἄνδρες ποὺ ὑποβάσταζαν τὸ ἄγαλμα τοῦ ἁγίου, φωνάζοντας σὰν ἀδελφὰι, στὰ μάτια τους ἀστράφτε ἡ φλόγα τῶν φανατικών.

Τὸ ἄγαλμα τοῦ ἁγίου ἦταν μεγάλο, καὶ τρομεροῦ βάρους· τὸ στήθος ἦταν χυμένο ἀπὸ σκοῦρο χαλκὸ, καὶ τὸ κεφάλι καὶ τὰ χέρια ἀπὸ ἄσημο.

— Ἐμπρός! — διέταξε ὁ Ματτάλα. Ἀπ' ὅλες τὶς μεριὰς τὸ πλῆθος συρρεῖ γιὰ νὰ δῇ τὴν λιτανεὶα. Τὰ παρόντα τῆς ἐκκλησίας δονοῦνται μὲ τὸ κάθε φρόνιμα τοῦ ἀνέμου. Κάτι παρόμοιο μὲ θρησκευτικὸ πυρετὸ κατέλαβε τὶς ψυχὲς αὐτῶν, τῶν δυνατῶν χωρικῶν ποὺ χάθηκαν μέσα στὴ γενικὴ ὀχλοσύνη. Εἶχαν ἀπλώσει τὰ χέρια γιὰ νῦνα ἐτοιμοί.

— Ἐνα... δύο... τρία! — φώναξαν ὁ Ματτάλα.

Εἶχαν καταβάλει ὁμαδικὰ ὅλες τὶς δυνάμεις τους γιὰ νὰ σηκώσουν τὸ ἄγαλμα ἀπὸ τὸ ἱερό. Μὰ τὸ βάρος ἦταν πολὺ μεγάλο καὶ τὸ ἄγαλμα ἐγείρε ἀριστερὰ.

— Προσεύεστε! Προσεύεστε! — φώναξαν τριγύρω, βλέποντας τὸν κίνδυνο ποὺ ἀπειλοῦσε τὸν προστάτη τους. Ἀπὸ τὴν πλατεία ἐρχόταν τρομακτικὴ βόη ποὺ σκέπαζε τὶς φωνές.

Ἐπὶ ἀπὸ τοὺς χωρικοὺς ποὺ σήκωναν τ' ἄγαλμα, ὁ Οὐμμάλιδο, γονάτισε, καὶ τὸ δεξιὸν χερὶ ἐβίβει κάτω ἀπὸ τὸ ἄγαλμα. Ἐτοί γονατιστὸς δὲν ἐξοκούσε τὰ μάτια του ἀπὸ τὸ χερὶ ποὺ δὲν εἶχε τὴ δύναμη ν' ἀποστήσῃ τὰ μάτια του ἵσαν γεμάτα φρίκη καὶ πόνο, μ' ἂν τὸ στόμα, ποὺ τὸ παραμόρφωνε ἡ ἀγωνία, δὲν ἐβόωνε οὔτε μὴ κραυγὴ. Μερικὲς σταγόνες αἵματος ἐκλύσαν πάνω στὸ ἱερό.

Οἱ συντροφοὶ του προσπάθησαν ν' ἀνασηκώσουν τὸ ἄγαλμα, μὰ αὐτὸ δὲν ἦταν καὶ τόσο εὐχολο νὰ γίνη. Ὁ Οὐμμάλιδο στράβωσε τὸ στόμα ἀπὸ τὸν τρομερὸ πόνο. Ἡ γυναῖκες ποὺ στεκόντουσαν ἐκεῖ κοντὰ, ἀνατρίχιασαν.

ΛΙΓΟ ΠΝΕΥΜΑ

— Τί θαυμάσιος ἥρωας! Μὲ τί πάθος ποὺ παίζει!

— Πραγματικά. Καὶ ξέρεις ποῦ εἶν' ἐκεῖν' ποὺ ἀνταλλάττει; Ἡ γυναῖκα του.

— Μὰ τότες εἶναι ἀληθινὰ μεγάλος.

— Ὁ πελάτης. — Μὰ παιδί μου, αὐτὴ ἡ ἐντολὴ δὲν ἔχει διόλου κρῆς μέσα.

Τὸ γὰρ σάνι. — Ὁ θὰ φάγατε χωρὶς νὰ τὸ ἀντιληφθῆτε.

— Ὁ ταξιδιώτης σ' ἕνα σταθμὸ τοῦ σιδηδρομίου, ἐρωτᾷ τὸν σταθμάρχην.

— Σταματᾷ ἐδῶ ἡ ταχὺ ἀμαξοστοιχία;

— Μάλιστα, ὅταν κόβῃ κανένα!

ἀπὸ τὴ φρίκη. . .

Τέλος ἀνασηκώσαν τὸ ἄγαλμα καὶ ὁ Οὐμμάλιδο τοῦβησε τὸ χερὶ του. ἦταν ὅλο σακατεμένο καὶ αἱμαγμένο, καὶ εἶχε χάσει κάθε σχῆμα.

Πήγαινε ἀμέσως στὸ σπίτι σου! Πήγαινε στὸ σπίτι! — φώναξαν ἀπὸ τὸ πλῆθος, στρώγοντάς τον πρὸς τὴν πόρτα τῆς ἐκκλησίας.

Μία γυναῖκα ἔβγαλε τὴν ποδιά της καὶ τοῦ εἶπε νὰ τοῦ κἀνῃ ἕνα ἐπιδέσμιο. Ὁ Οὐμμάλιδο ἀντήντησε. Χωρὶς νὰ ληθῇ τίποτε κῆτταξε τὸν σφοδρὸ τὸν ἀνθρώπου ποὺ συζητοῦσαν ζωηρὰ πρὸς τὸ ἄγαλμα τοῦ ἁγίου.

— Εἶναι ἡ σειρά μου!

— Ἄγιε, Γονζέλδο, στή χάρη σου προσφέρω τὸ χερὶ μου!

— Ὁχι, δὲ! Ἡ δική μου!

— Ὁχι! Ἡ δική μου!

Ὁ Τοῦκα Πόννο, ὁ Ματίας Σκαφαρόλα καὶ ὁ Τοῦαζο ντὶ Κλίσσι, τσακωνόνταν μεταξὺ τους ποῖος ἔπαινε τὴν θέσιν τοῦ Οὐμμάλιδου. Ὁ Οὐμμάλιδο πλησίασε τοὺς λογομαχώντας. Τὸ σκατεμένο του χερὶ κρεμόταν στὸ μᾶκρος τοῦ κορμοῦ του, μὲ τ' ἄλλο χερὶ ἄνοιγε δίοδο ἀνάμεσα στὸ πλῆθος.

— Ἡ θέσι μου ἀνέγκει! — ἐδήλωσεν ἀπλά, καὶ ἐπρόβαλε τὸν ἀριστερό του ὄμο γιὰ νὰ ὑποστηρίξῃ τὸν προστάτη τους. Ἐσφίξε μὲ θανάσιμο πόνο ποὺ αἰσθανόταν.

— Τί θές νὰ κἀνης; — τὸν ἐρώτησε ὁ Ματτάλα.

— Ὁ, τί θέλει ὁ Ἅγιος Γονζέλδο, — ἀπήντησεν ἐκεῖνος, καὶ μαζί μὲ τοὺς ἄλλους ἐσυνέχισε τὴν λιτανεὶα.

Τὸ πλῆθος τὸν κοιτάζε ἐκκληρῶν.

Στὸ διστάσμα τῆς πομπῆς, πότε ὁ ἕνας, πότε ὁ ἄλλος, βλέποντας τὴν πληγὴ ποὺ ἔσταζε αἷμα καὶ ἐμαρτύρε με καταπληκτικὴ ταχύτητα, ἐρωτοῦσαν:

— Λοιπόν, πὼς εἶσαι Οὐμμάλιδο;

Ἐκεῖνος δὲν ἀπαντοῦσε. Προχωροῦσε μὲ δυσκολία μὲ τὸν χρόνον τῆς μουσικῆς, μὲ τὸ κεφάλι βαρὺν κάτω ἀπὸ τὸ βαρὺ σκέπασμα ποὺ ἐβάλενε στὸν ἀέρα. Τὸ πλῆθος ὁλοένα μεγάλωνε.

Στὴ γωνία ἐνὸς δρόμου ἔπεσε ξαφνικά. Ὁ Ἅγιος γιὰ μὴ στιγμὴ στάθηκε καὶ ἐκονήθηκε.

Τὸ πλῆθος μέσα στὸν γενικὸ θόρυβο ἐλάττωσε τὸ δῆμα του, ἀλλὰ σὲ λιγὰ καὶ ποιητὴ ἔξακο-

λοῦθησε τὴν πορεία της. Δυὸ συγγενεῖς σήκωσαν τὸν λιποθύμιο Οὐμμάλιδο καὶ τὴν τέρφεσαν στὸ πλησιέστερο σπίτι.

Ἡ Ἄννα ντὶ Τοσεύζο, μὰ γὰρ ποὺ ἔπεσε τὶς πληγές, κῆτταξε τὸ καταματωμένον καὶ παραμορφωμένον χερὶ καὶ ἐκοῦνησε τὸ φάτι.

— Τί νὰ τοῦ κἀνῃ κανεὶς τώρα;

Ἦταν ἀνίσχυρη καὶ μὲ τὴν τέχνη της.

Ὁ Οὐμμάλιδο συνήλθε ἀπὸ τὴν λιποθυμίαν καὶ ἐξακολούθησε νὰ σωπαίνει μὲ πῆμα. Ὁ θάνατος καὶ ἐκτίναξε ἥρεμα τὴν πληγὴν τοῦ χερὶ μὲ τὰ τσακισμένα κόκκαλα ἦσαν μὴ πᾶν.

Ἐπὶ ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς ἔβαλε μὴν στὸν πληγωμένο ἕνα κάδο μὲ κρὴν νερό.

— Χώσε μέσα τὸ χερὶ σου, Ἐμμεῖς θὰ γαίνουμε! Ἀκούς, χτυπάει ὁ ἔσπινος.

Ὁ Οὐμμάλιδο ἔβρινε μόνος. Ἡ καρδιά του δυνάμωνε ἀλλοτρίως τόνους. Ἡ μέρα ἐφθάνε στὸ τέλος της. Ἐσπινάει.

Μία ἐλπίς ποὺ τὴν κινεῖσε ὁ ἀνέμος, χτυπᾷ τὰ κλαδιά της στὸ χαμηλὸ παρθένο.

Ὁ Οὐμμάλιδο ὄχιος σιγά-σιγά νὰ πλῆν χερὶ του. Ὅσο ἐφύγετο τὸ συμπεπταμένο μὴ φωνάζονταν μὴ καθάρα πόσο ἦταν φανταστικὴ.

Ὁ Οὐμμάλιδο ἔπαινε τὴν ἐκκλησίαν, μὴν πλῆν.

— Ὅλα εἶναι περὶ τὰ — συλλογισθῆτε, Οὐμμάλιδο. — Τὸ χερὶ πάει χαμένο!

Γονζέλδο, τὸ προσφέρει σὲ τὴν πόρτα.

Πῆρε ἕνα μαχαίρι καὶ ἐβίβει. Ὁ βίβει ἦταν ἀδύνατος. Πάνω ἀπὸ τὰ σπινθῆρες, σὰν κοπάδια, τὰ κοκκινωτά σύννεφα, ἔπεσαν μὲ τὴν φθινοπωρινὴ δύση.

Τὸ μαζεμένο μὲρος στὴν ἐκκλησίαν πλῆν ἐβίβει ἐν χορῷ ὑπὸ τὸν ἥχον της μουσικῆς.

Ἀπὸ τ' ἀνθρώπων σώματα καὶ τ' ἀνθρώπων κεφάλια ἀπλώνονταν μὴ ἀνυστοφῶν ἔσπετο, ἀσπῆμένο κεφάλι τοῦ Ἀγ. Γονζέλδου.

— Ὁ Οὐμμάλιδο ἐμπῆκε στὴν ἐκκλησίαν, μὴν πλῆν.

— Ἀγιε Γονζέλδο! Τὸ προσφέρει σὲ τὴν πόρτα, — ἔλεγε ἐκεῖνος μὲ σταθερὴ φωνή.

Λέγοντας αὐτὰ ὄχιος μὲ κῆρ καὶ πόνο, ποὺ τὸν δεξιοῦ χερσὶ. Ὁ ἀπολήντο ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν ὄχιος κέρωσε ἀπὸ τὸν πόνο.

Τὸ ἄμορφο ὅλο αἶμα χερὶ ὄχιος νὰ πλῆν ἀπὸ τὸ κορμὶ. Μία στιγμὴ ἀκόμη, τὰ κουνήθηκε δεινὸν μὲ τὶς τελευταῖες καὶ ἔπεσε στὸ βάθος τοῦ προστάτου ἁγίου.

Χάλασε σκεῖος ὅπου ἔβαζαν τὶς χορηγίες προσφορές.

Τότε ὁ Οὐμμάλιδο σήκωσε τὸ αἰματωμένο χερὶ, καὶ ἐπανάλαβε ἔανά μὲ σταθερὴ φωνή:

— Ἀγιε Γονζέλδο! Στὴ χάρη σου προσφέρω τὸ χερὶ μου!

ΓΚΑΜΠΡΙΕΛΕ ΝΤ' ΑΝΝΟΥΝΤΣΙΟ

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΑΛΛΟΥ

Τὰ κοινωνικά προβλήματα ἀπασχολοῦν τοὺς Ἀγγλους. Γιὰ ν' ἀντιληφθῇ τὴν καταστάσιν στὰ δύσκολα ἐπαγγελματικά, δημαρχοὺ καὶ ὁ ἱερεὺς μᾶς Ἀγγλὶκὸς τῆς Σούτθαρθ, ἀνέλαβαν ν' ἀκούσουν τὴν τρυφερά καὶ ταπεινὰ ἐπαγγέλματα. Ἐπὶ δώδεκα ὥρες ἔσταζαν χαλὰν εἰς τὴν πόλιν.

Οἱ πολῖται τῆς Σούτθαρθ παρίσταντο σὲ τὴν παράδοξην αὐτὴν δοκιμασίαν, σὲ τὴν ποῖαν ὑπεβλήθησαν οἰκιστοὶ τοῦ δῆμου καὶ ὁ ἱερεὺς του.

Καὶ οἱ δυὸ προσετοὶ ἀνεγνώρισαν ἀπὸ τὴν ὁμιλίαν ποὺ ἐργάζονταν στὰ δώδεκα ἐπιπλέον ἐπαγγέλματα κοινὰ τῶν τριῶν, δὲν ἀμειβόνταν ἀναλόγως τοῦ μόχθου.

Φύλακας Μπαρκλεϊ
Θιαν Ἰάσφο ἡς Ἀναγής ὁδηγεῖ...

Ἡ Ντιάνα ἐφοροῦσε μὴ τουαλέττα ὁμοίαν ἐκεῖνῃ ποὺ ἐφοροῦσε θιαν τὴν πρωτοεῖδεν ὁ Ντέβητ. Καὶ χωρὶς ἄλλο ἢ ἀνάμνησις τοῦ κυριακάτικου ἐκεῖνος ἀπογεύματος, συντελοῦσε ὥστε ἡ Ντιάνα νὰ παίρνῃ τὴν αὐτὴν ἐκείνη ἐμφάνισιν ποὺ στὴν ἀρχὴ εἶχε κάμει τόση ἐντύπωση στὸν Ντέβητ.

Σὲ μὴν αἰφνιδίαν ἀποκάλυψη, ὁ νέος ἀντελήφθη ὅτι ἀγαποῦσε τὴν γυναῖκα, τῆς ὁποίας θὰ γινόνταν σύζυγος, ἀπὸ τὴν πρώτη ἡμέρα ποὺ τὴν διέκρινε μέσα στὴν ἡμέραν τῆς μικρᾶς ἐκκλησίας τοῦ Μαρμάπλεντεν.

Τὸ βλέμμα τοῦ Ντέβητ ἐξήγησε νὰ συναντήσῃ τὰ γλυκὰ γράμματα τῆς μακρινῆς ἐκείνης ὁπτασίας, καὶ ἡ Ντιάνα, ὁρατοῦντας τὸν κάλεσμά τοῦ βλέματος ἐκείνου, ὅπου ὅλη ἡ ψυχὴ καὶ ὅλη ἡ βίωσις συγκεντρωμένη, προχώρησε ἀργὰ πρὸς τὴν διεύθυνσιν τοῦ Ντέβητ.

Γύρω τῆς ἐκμύτιζαν μῦρα ἀπὸ βιολεττές. Στὸν Ντέβητ φάνηκε πὼς ἡ Ντιάνα ἐφθάνε ἀνασπασμένη στὰ φτερά τῆς μουσικῆς: «Ὁ δῆμα με, γλυκὸ φῶς, ἀνάμει' ἀπ' τὰ σκότη ὅπου βοῦνται διδασκόμενοι».

Ὁ Ντέβητ ἐκείνησεν τὸν ἑαυτοῦ νὰ κλονίζεται. Ἦρσε πρὸς τὸ θυσιαστήριον καὶ ἔκλεισε τὰ μάτια.

Ὅταν ἐξανέστηε τὰ μάτια, ἡ Ντιάνα τοῦ ἔδειξε τὸν Μυστήριον στεκόνταν δίπλα του καὶ τὰ πρῶτα λόγια τῆς ἱεροτελεστίας τοῦ γάμου ἀντήχησαν κατὰ ἀπὸ τὸν γρησὸ ὅλο...

Κεφάλαιον XVII.

Τ Α Κ Τ Ο Π Ο Ι Η Σ Ι Σ

Ἡ Ντιάνα ἀργοπένησε γιὰ λίγα λεπτὰ μέσα στὸ αὐτοκίνητον, ποὺ τὴν ἐπῆγε στὴν ἐκκλησίαν, γιὰ νὰ δώσῃ κατὰ τὸν Σεβασμιώτατον Βάν νὰ κάμῃ εἰσοδὸ ἐντυπωσιακὴ καὶ γιὰ νὰ δώσῃ ἐπίσης στὸν καὶ. Ἰνγλεστον τὸν ἀπατοῦμενο χρόνον καὶ νὰ εἰδοποιήσῃ τὰς ἀρχὰς τῆς ἐκκλησίας.

Ὅταν κατέβηκε ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητον, διέσχισε χωρὶς νὰ διίσταται τὸ πλακόστρωτον, ποὺ ἔφτανε τὸν νάρθηκα ἀπὸ τὸν κυριῶς ναὸ τοῦ Ἁγίου Βοτόλφου, σταμάτησε νὰ περιεργασθῇ τὰ σπουδαγία καὶ τὰ περιστέρια, ποὺ ἐκωναν ἐπάνω ἀπὸ τὴν μεγάλην λεκάνην τῆς μικρῆς πλατείας ποὺ ἀπλώνονταν μερστὰ στὴν ἐκκλησίαν.

Ἐπερίμενε ν' ἀκουσθῇ οἱ πρῶτοι ἤχοι τοῦ χοροῦ καὶ ὕστερα νὰ μῇ μέσα στὸ ναὸ. Ἡ ἀντιφάση τῆς παλαιᾶς ἐκείνης ἐκκλησίας ὡδηγοῦσε σὲ μὴν ἀπόλητην αὐτοσυγκέντρωση.

Ὅταν ἡ Ντιάνα ἐσπρῆξε τὴν πόρτα καὶ ἐμῆκε μέσα, ἐκείνησεν ἕνα ἀσθηματικὸν φρόνον καὶ διαταγῆς.

Τὸ φῶς ἔπαινε μέσα στὸ ναὸ φαιδρωμένο, ἀνάμεσα ἀπὸ τὶς γυαλινὰς καὶ ἐμῆκε σὰν νὰ ἐξανέστησε τὶς ἀκτίνες τοῦ φωτιστοφάνου, ποὺ ἐκλόνωναν τὴν κεφαλὴν τῶν ἀποστόλων, τὴν λάμψιν τῆς στολῆς τῆς Παρθένου Μαρίας καὶ τὴν δόξαν τῆς μεταμορφώσεως.

Ἡ ξαφνικὴ ἀντίθεσις μεταξὺ τοῦ θορύβου καὶ τῆς τρυφῆς τοῦ Ἐπισκοπεῖον καὶ τῆς εἰρήνης καὶ τῆς σιωπῆς τῶν ἱερῶν ὁλῶν με-

ταξὶ τῆς ἀνοικτῆς καὶ πάμφωτης ἡμέρας καὶ τοῦ μισοκόταδου τῆς ἐκκλησίας, ἐξέταξε τὴν Ντιάνα, ἡ ὁποία ἔμεινε γιὰ λίγες στιγμὲς σὰν ἀποπετρομένη.

Ξαναβόηκε ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὶς αισθησεις τῆς καὶ ἐπρόσθεσε καὶ τὶς παραμορφωτέρες λεπτομέρειες τοῦ διακόσμου. Στὸ ἄλλο ἄστρο τοῦ νάρθηκος τὸ θυσιαστήριον λαμπροβόλυσε.

Ὁ καὶ Γκολνταγουόρθ, εἶχε τώρα γονατισεῖ μερστὰ στὶς μαγνίδες τοῦ χοροῦ. Ὁ Σεβασμιώτατος Βάν καὶ ὁ καὶ. Ἰνγλεστον ἐκαθόνταν στὶς θέσεις τους, στὴν σειρά τῶν ἐδωλίων τῆς ἀριστερᾶς πτέρυγος. Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος θροῦνταν ἡ Σάρα καὶ ὁ Σερ Ντέβητ. Λίγο ψηλότερα ἡ Ντιάνα διέκρινε τὴν ἀδύνατην σιλουέτταν τοῦ Ντέβητ, ὁ ὁποῖος εἶχε τὸ ἀριστερό του χερὶ μέσα στὴν πόρταν τοῦ καθὼς στήθηκε στὶς ὥρες τοῦ νευρικοῦ ἐρεθισμοῦ του.

Ἡ στάσις τῆς κεφαλῆς τοῦ ἐλαφρὰ ἀναγυμένη πρὸς τὰ ὀπίσσω, ἔκρινε νὰ φάνηται πὸ πολὺ ἡ διανοητικὴ δύναμις καὶ ἡ πνευματικὴ ζωὴ, ποὺ ἀπέφτανε ἀπὸ τὸ πρόσωτό του.

Τὴν στιγμὴν ἐκεῖνη ἐγένετο μὴ ἀπόλητη μεταλλαγὴ μέσα στὸ πνεῦμα τῆς Ντιάνας. Ἐσπεκτοῦνταν: Ὅτι εἶχε, ἄραγε, τὸ θάρρος νὰ ὑποκλῇ στὸν τύπον μῆς τελετουργίας, ἡ ὁποία, ἀπὸ μὴ ξαφνικὴ διαστροφῆς, τώρα, προσελάμβανε στὰ μάτια τῆς ἕνα ἱερὸ χαρὰ κτήριον, μὴ σημασία θαθεῖ καὶ διαρκῆ, ἀντὶ νὰ μείνῃ μὴ ἀπλή τυφλότης, πρὸς τὴν ὁποίαν εἶχε στὴν ἀρχὴ ἀποβλέπει.

Ἐννοοῦσε τώρα γιατί, στὴν ἀρχὴ, ὁ Ντέβητ εἶχε κρίνει ὡς ὀλοοδιδίου ἀδύνατον νὰ συνάγῃ ἕνα γάμο ἔξω ἀπὸ τὴν καθαρὴ καὶ ἀπόλητην σημασίαν τοῦ Μυστηρίου: νὰ πάρῃ δηλαδὴ, τὸ χοῖμα τῆς Ἐκκλησίας γιὰ τὴν ἐνοσί δύο ὑπάρξεις, ποὺ ἐπίμονα ἐκωνοῦν ἡ μὴ πρὸς τὴν ἄλλην! Ἀν ἡ Ντιάνα εἶχε ἀγαπήσῃ τὸν Ντέβητ καὶ ἀγαπήθηκεν ἀπ' αὐτόν, θὰ ἐσπευδε νὰ πῇ νὰ πάρῃ τὴν θέσιν τῆς δίπλα του, ἀλλὰ στὴν περιστάσιν αὐτῇ, τῆς φανόταν ἀδύνατον νὰ κάμῃ ἔστω ἕνα δῆμα πρὸς τὰ ἐμπρός.

Ἐπὶ πλέον, ἀνταμιβαινόνταν πὼς ἂν ἡ τελετὴ αὐτὴ εἶχε ὡς μόνον σκοπὸν νὰ τῆς ἐξασφαλίσῃ τὰ ἴδια ὠφελήματα, ποὺ προσέκριναν ἀπὸ τοὺς ὄρους τῆς διαθήκης τοῦ θεοῦ της, καμὰν ἀνθρώπων ἀποκρίναι δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὴν ἐμποδίσῃ νὰ ὑποχωρήσῃ τὴν τελευταία στιγμὴν.

Ὅτι ἐξανέβαινε στὸ αὐτοκίνητον τῆς καὶ θὰ εἶχε διαταγὴν στὸν σωφῆ τῆς νὰ τὴν μεταφέρει ἀπολύτως ἄλλου, ἀρκεῖ νὰ μῇ μέσα μερστὰ τῆς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Ἁγίου Βοτόλφου καὶ νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὴν ἀνάγκη νὰ κυττάξῃ κατὰμῆτα τὸν Ντέβητ Ράδεξ.

Ἀλλὰ, μὲ τὴν χάρι τοῦ Θεοῦ, κατόπιν τῶν γεγονότων τῆς προηγουμένης ἡμέρας, ὅλη ἡ κατάστασις εἶχε ἀλλάξει. Χωρὶς ἀμείδιον ὁ Ντέβητ ἐπῆλθε, δέξαι, ἀκόμη ὅτι ἐδοκίμοις σημαντικὰ τὴν Ντιάνα, ἀλλὰ στὴν πραγματικότητι δὲν τῆς εἶδε τίποτε ποὺ αὐτὴ δὲν τὸ κατεῖχεν ἤδη, χάρις στὸ δεύτερον καθέκκελο, ἐκτός ἀπὸ τὸν πόθο ὅλα νὰ τῆς τὰ προσφέρει.

Κ' ἐκεῖνη, ἀπὸ τὴν ἄλλην μεριά, ἦτο σὲ θέσιν νὰ τὸν πληρώσῃ — ὅχι διορίζοντάς του τὸν ἑαυτοῦ τῆς, ποῖον ποὺ ἐκείνος δὲν τὸ εἶδε ταν — ἀλλὰ ὅπως ἀλλοτρίως μποροῦσε.

Αὐτὲς ἡ σκέψεις πέρασαν σὰν ἀστράτες ἀπὸ τὸ μυαλὸ τῆς Ντιάνας. Ἐμεινε διατακτικὴ καὶ ἔσπευξε νὰ μῇ μέσα τῆς συντηρήσῃ τὸ βλέμμα τοῦ Ντέβητ καὶ σὰν ὑπὸ ἐξουσίαν ὑπῆρχον στὸ ἐπιστάτην, καλεῖται τὸν μυστήριον, ποὺ τὴν ἐπερίμενε.

Μέσα στὸ ναὸ ἀντηρῶσε τώρα καὶ ἡ φωνὴ τῆς ὁλοφάνης προσευχῆς τῶν ταρκαμένων ψυχῶν: «Γλυκὸ φῶς, ὁδὴν με, ἀνάμεσα ἀπὸ τὸν γρησὸν ἐρεθισμοῦ, ὁδὴν με ἰσα πρ

ΕΙΧΑΝ ΓΕΛΑΣΟΝ...

Η Δνίς Φελίτσια Καρτουάς μέσα στην νευρική της ανέναντι με τόσο ταχύτητα τα τρία πατώματα του σπιτιού της, λές κ' ήταν είκοσι χρονών, άνοιξε την πόρτα με τρεμουλιαστά χέρια και μπήκε διασπαστικά στο δωμάτιο της αδελφής της. Η Δνίς Ματθίλδη Καρτουάς, με το φως μιας μεγάλης λάμπας, ζωγράφιζε ένα μικρό πίνακα. Ακούγοντας τον θόρυβο που έκανε η αδελφή της, σήκωσε τα μάτια με ύφος ερωτηματικό.

— Αυτό ήταν! φώναξε η Δνίς Φελίτσια. Αυτό είναι! Την κρατούμε!

— Τι μου λές; Είπα αλήθεια;
— Λέγω, πως η Μαργι-Τερέζ έχει εραστή! Ναι, είπα βεβαία, γι' αυτό! Την είδα σου λέγω! Την είδα από δίπλα σου από μια τυχαία σύμπτωση! "Ε, σαν σκέπτομαι ότι εδώ και πέντε χρόνια την επιβλέπουμε χωρίς ν' ανακαλύψουμε τίποτα και ότι έφτασε να γίνει ένα δυστύχημα γι' αυτό... Πήρα από το Έτουλά το τραύμα

— Λέγω πως η Μαργι-Τερέζ έχει εραστή!

του Μονπαρνάς για να γυρίσω εδώ. Στην πλατεία Άλμα ένα ταξί για ν' αποφύγει ένα καμινόν έπεσε πάνω στο τραίνο. Σπάσανε τζάμια, φωνές, φασαρία. Ο σωφός έληγώθηκε με το ταξί γλίστρωσε. Η πόρτα τον άνοιξε. Βλέπω να κατεβαίνει πρώτα ένας νέος, έπειτα την Μαργι-Τερέζ, χλωμή από την συγκίνηση, έννοείται.

— Άλλ' αυτό δεν αποδεικνύει τί.

— Περίμενε λιγάκι! Το σκάσανε και οι δυο χωρίς να περιμένουν τα ρέστα τους. Δεν χάνω καρδιά και κατεβαίνω από το τραίνο. Σταματήσανε ένα άλλο ταξί. Κάνω κ' εγώ το ίδιο λέγοντας στον σωφρό να τους ακολουθήσει. Σιμά στο Τροκαντερό με τους ακολουθήσει. Κατόρθωσα να τους δω ανάμεσα στα τζάμια. Έκείνη ήταν μέσα στην αγκαλιά του, κ' εκείνος την έσκαψε με φιλιά. Αυτό δά κά- τί λείει, νομίζω! Σταματήσανε σ' ένα μικρό δρομάκι. — Έχω σημειώσει την διεύθυνση, μη φοβάσαι! — Μπήκανε σ' ένα σπίτι. Είδα το μεσαίο πάτωμα να φωτίζεται. Έπειτα τραβή- ξανε τις διπλές κουρτίνες. Ήταν τέσσερις η ώρα. Η Μαργι-Τερέζ βγήκε από κει μόνον στις έξι και μισή! "Ε, λοιπόν, αγαπητή μου, εγώ περιμένα στο δρόμο, αλλά σε βεβαίως πως δεν αισθανόμουν το κρύο. Την ακολου- θήσα άκριτα ως το μετρό που έπληρα κ' εγώ για να επιστρέψω. Αυτό ήταν! Έπι τέλους! Τους κρατάω! Τι θα κάμουμε τώρα;

— Θα σκεφτούμε πρώτα, κ' έπειτα θα ένε- ργώσουμε, ελπίει η Δνίς Ματθίλδη που την ά- κωνε με ζωηρότατο ενδιαφέρον. Και εφόρ- θεσε, φιλώντας την αδελφή της με τρυφερό- τητα που δεν την είχε συνήθεισε.

— Καλή μου Φελίτσια, δεν έλασες την ή- μερα σου!

— Έπειτα από την αισθηματική αυτή σκη- νή μείνανε μια στιγμή σιωπηλές και σκεπτικές. Πάνω στα σκελετωτά πρόσωπά τους, που τα ζάρωναν λεπτές ρυτίδες και τα στεφάνωναν

γκρίζες μπούκλες, άνοιξε ένα θριαμβευτικό χαμό- γελο.

Συλλογιόντουσαν αυτήν την Μαργι-Τερέζ που γίνηκε έγκυρα τον έδω και έξι χρόνια, σαν παντρεύτηκε τον εξάδελφό τους, τον Ά- δριανόν Καρτουά.

Πριν από το θλιβερό αυτό έπεισόδιο, η Δνίς Φελίτσια και Ματθίλδη που ήταν η μόνη συγγενής του κ. Καρτουάς, κρατού- σαν το σπαστικό του. Ήταν φτωχές, σχεδόν γρηές, λίγο λαίμαργες, λίγο μανιακές, και από καρδιά βέβαιες για την άσχημά τους, και ότι η ζωή τους θα περνούσε χωρίς έρωτα. Το σπίτι του το θεωρούσαν σαν δικό τους, και ζούσαν εθιμογενείς.

Η Μαργι-Τερέζ παρουσιάστηκε μπροστά τους σαν κατακλυσμός. Ήταν είκοσι χρόνια νεώτερη από τον κ. Καρτουάς με τον οποίον ο πατέρας της ήταν παιδικό φίλο. Ήταν δα- φανή, κατεστραμμένη, συμ- παθητική, πολύ όμοια.

Ο κ. Καρτουάς, αδιάφορος μάλλον σ' αισθηματικότητες, την ερωτεύθηκε με πάθος. Έξελιξη έδεδόθηκε να γίνει γυναίκα του.

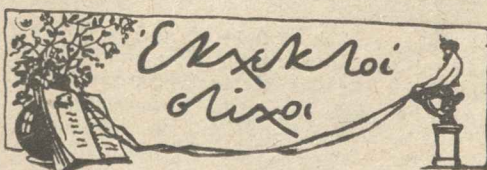
Ο κ. Καρτουάς εφάρθηκε πολύ καλά απέναντι στις δυο γρηές του εξάδελφες. Τις εγγατέστησε σ' ένα άνετο μι- κρό διαμέρισμα και τους πα- ρεχώρησε ένα μικρό εισόδη- μα. Φανταζόταν ότι τίς ελ- γε ικανοποιήσει απόλυτα.

Άλλ' αυτές θεωρούσαν τον έαντό τους ταπεινωμένο, πε- ριφρονημένο. Έβραζαν από μίσος και από τότε περιμέ- ναν ακατάπαυστα την ώρα που ο έγχθρος θα υπέκυπτε...

Και ο νέος δεν ξέρεις ποιος είναι; ρώτησε η Δνίς

Ματθίλδη.

— Πώς, ξέχασα να σου το πω. Είναι ο Φρανσουά Βαλιέ, ο γιός του πρώην συνε- ταιρίου του Άδριανού... Ή χαριτωμένη μας

ΤΑ ΤΡΙΑ ΠΟΥΛΙΑ

Στο χειρότερο γύρισα και τούτα: — Περιστέρι, πέταξε πέρα. . . περσσε δάση, δουνά, κλαριά, και το δοτάκι φέρε μου που άγαντη θα μου φέρει! Κ' εκείνο μ' αποκοιμήθηκε: — Είναι πολύ μακριά.

Γύρισα τότε στον άντρί: Άητε, θέλω μια χάρι! Θέλω τη φλόγα τ' ουρανού γι' αυτή που με γελά: μόνο η φτερούγιά σου μπορεί να πάει να μου την πάρει. Και μ' αποκοιμήθηκε ο άντρίος: — Είναι πολύ ψηλά!

Στο γύτα τότε στράφηκα: Σὺ πάρε την καρδιά μου, γεμάτη από τον πόθο της, και φάγε την γοργά. Άφησε μόνο δτι βοής γερό στα σωθικά μου! Κ' εκείνος μ' αποκοιμήθηκε: — Είναι πολύ άσχημα!

(Μετ. Γ. Ασημακόπουλου). ΦΡ. ΚΟΠΠΕ

Μαργι-Τερέζ δεν πάει να ψάξει μακριά. Μά δχι! όταν συλλογιόμουν πως για μια στιγμή έλεινέ μου πετάξαν έξω! . . . Έπι την κρατούμε! Τι λές και σύ; Τι πρέπει κάμουμε;

— Να ελδοποιήσουμε τον εξάδελφό μας, ολς άλλο, εδάρωσαν αποφασιστικά η Δνίς Ματθίλδη. Θα πάμε να δοούμε τον Άδριανόν γραφείο του και να του το πούμε δια- λ.

— Άδριο είναι Σάββατο, είναι η μέρα πάνε με τ' αυτοκίνητο, παρητήρησε παρη- ή Δνίς Φελίτσια. Θα πάμε λοιπόν την άπο- το πρωί, να ελδοποιήσουμε τον Άδριανόν.

Περίμεναν το πρωί της Δευτέρας με το- τώδη συγκίνηση. Η Δνίς Ματθίλδη σπιν- σμένη αυτή ευκαιρία είχε τον λόγον. Μία με γνώση και πολλούς έλγισμούς ως να ελ- στην οδοία τέλος εφάρθηκε στο καίριο και ελπε τα πράγματα όπως ελγαν.

Ο κ. Καρτουάς ήταν ένας άνθρωπος με τρέος με πολλά γένια, ζωηρά μάτια, και η- τα μαλλιά. Η έπίσκεψη των ξαδερφάνων τον έκανε ν' απορησει. Καθισμένος στο φέ- ρειο του άκουγε κατ' άρχάς ασημένιος. Δίδα Ματθίλδη. Κατόπιν όταν κατάλαβε συμ- βαιίνει, έγινε κατάχλωμος και γρηές. Λες ίδρωτα φάνηκαν στους κροτάφους. Εν- νύ τα χέρια του έσφιγγαν σπασμωδικά τα- θισμά του. Μολαταύτα άκουγε την σπιν- φωνή που τον παρηγορούσε για την άσχη- της γυναίκας του, μιας έλεινής και έλα- μναλής που αυτός έμάεψε και έπροσέτα- Τότε κοίταξε κατά πρόσωπο τις εξάδελ- τους και ελπε:

— Αυτό δεν είναι αλήθεια! Άσχημα! Έκείνες ανεπήδησαν. Άλλά χωρίς να- άρση καρδιά ν' απαντήσουν, επρόθεσε:

— Σας λέγω πως αυτό είναι ψέμμα! Μ- κούτε! Είναι ψέμματα! Επανελάβε δάνατο. — Μά την είδα! φώναξε η Φελίτσια σ- σολομένη. Ήταν με τον Φρανσουά Βαλιέ. Ήταν στο σπίτι του. Ορίστε και η διέ- σίς του: βεβαιώσαν αν θέλεις! Αυτό έγινε Παρασκευή. Ρώτησε την, Φέρε μας σ' έ- παρδάστα.

— Είναι περιττό, Σας επαναλαμβάνω να- είναι ψέμματα! Και θέλω να με πιστέψ- και σάς απαγορεύω να πείτε λέξη σε κα- Σας απαγορεύω, κυρίες, να μιλήσετε γι' αυ- στην Μαργι-Τερέζ, μ' ακούτε! Σας τ' απα- ρεΐω, αλλοιώτικα τα γλίστρω. Οι σάς που- το έλδομα! Θά.

Διεκόπη, τόσο ήταν μεγάλη η συγκίνηση. Έμεινε λίγα λεπτά σιωπηλός, με το κεφάλι- νάμια στο χέρι. Έπειτα σήκωσε το κε- σωπο.

— Ελτατε την Παρασκευή; Λοιπόν, το- το θυμήθηκα.

Θά σάς δώσω την τρανότερη απόδει- γελασθήκατε, γιατί την Παρασκευή έλ- ήμερα εγώ και η Μαργι-Τερέζ δεν χωρή- με ούτε μια στιγμή!

Έλεγε ψέμματα. Αυτό ήταν γραμμένο νο στο πρόσωπό του που το παρεωφύ- πόνος και η λύσσα, μολονότι προσπαθού- χαμογελά με γαλήνη.

Γιατί έλεγε ψέμματα; Ίσως να τώεσαν- πρίν, νάταν βέβαιος γι' αυτό πως δεν κ' ε- φούσε να ζήσει ποτέ χωρίς την Μαργι-Τε- προτιμώντας την άσπια από την εγκατά- λ.

Η εξάδελφος του διέκριναν συγκε- δλη την αταραχία ισχύ και όλες τις α- μέρες της άγαντης, της άγαντης αυτής που- ενέπνευσαν ποτέ, και που δεν εγγνώριζαν- η στεγνές τους καρδιές. Στάθηκαν σιωπη- νες, άνακατησμένες, φρίσσοντας από... Κ' έτρεμαν για το έσδομά τους.

— Λοιπόν, επανελάβε, μ' εγκατάλαβε- σάς κρατώ χάμα, αλλά να μη ξαναγί- γος γι' αυτό.

— Έννοείται, άποψ γελασθήκατε, άπο- σαν και η δυο μαζί με σπονή. . .

ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ ΜΠΟΥΤΕ

Η ΖΩΗ ΤΩΝ
ΚΑΛΔΙΤΕ
ΧΝΩΝ ΜΑΣ

Η ΜΕΓΑΛΗ ΕΡΕΥΝΑ ΤΗΣ "ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ".
ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ

ΙΔΡΩΣΕ ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΧΙΟΝΙΑ!

ΠΩΣ ΖΟΥΝ;
ΤΙ ΤΟΥΣ ΑΡΕ-
ΣΕΙ; ΠΩΣ ΕΡ-
ΓΑΖΟΝΤΑΙ;
ΠΩΣ ΔΙΑΣΚΕ-
ΔΑΖΟΥΝ.

Κατακτητής κ' αυτός μέγας. Γνωστός σ' όλους σας, παλός κ' αυτός ήθοποιός της πα- λιάς ώρας έποχής του θεάτρου μας. Είναι διαρκώς νέος αν και έχει περάσει τα σαράν- ταπέντε του χρόνια — τόσο λέει — εν τού- τος φαίνεται, διαρκώς είκοσι χρονών.

Άνθρωπος σαν τον Περικλή ο οποίος λοι- πόν όπως έξοισμε δεν έκανε ποτέ να αγα- πήσει και να αγαπάται από πολλές ώρες δεν μπορεί ποτέ να γεράσει. Πολλοί από σάς, μπορεί να έχουν αντίθετη γνώμη. Μπορεί να έπιστηθούν, ότι η άγαντη γεράσει τον ά- νθρωπο πρόσο, γιατί έχει πολλά φαρμάκια. Μπορεί να μην έχουν και πολύ άδικο. "Ες ά- ρήσουμε τώρα τη φιλολογία και ές έξακολου- θήσουμε την κοινότητα μας.

Ο Περικλής Γαβριηλίδης έχει τρία παιδιά: τον Άπολόνα, τον Τζοκέυ, τον Γιώρ- γο και τον λατρευτό των γυναικών Μιχαήλ ο οποίος καίει θαμνάσιο βιολί. . . βιολί που ραγίζει καρδιάς όπως έχει ραγίσει της γλυ- κιάς Νατίς της Εσθρας.

Τα παιδιά αυτά, είναι από τον πρότο του γάμο με την Άγγελα την Γαβριηλίδου την γνωστή μας καρατέστα με την οποία χρό- να τώρα τα έχει τσιγγιρίσει. Έκτος από τον γάμο τον αυτό και από πολλούς άραβό- νας, από τους έρωτας, από τα κόρτε, από τας κατακτήσεις που δεν διακοούσαν περισσότερο από δυο-τρεις μέρες, υπάρχει και ένας γάμος άσχημος, ο τελευταίος. "Ο, τι δεν μπόρεσαν να κάνουν τόσες και τόσες θεατρίνες, πλούσιες, τετρωμένες γυναίκες του κόσμου, ότι δεν κατόρθωσαν τόσες και αγαπήσαν τον Περικ- λή, το κατόρθωσε η τελευταία γυναίκα του, η Μάχη, κόρη παπά Παπαδοπούλου. Μία πα- παδοπούλα τον αγάπησε και τον έκανε άνδρα της.

— Έρωσ άνταται μ' α χ η ν! — μου λέει καλαμωρίζοντας ο Περικλής. . . για την Μάχη την γυναίκα του. . . Σ' αυτό πολύ σε παρακαλώ να δώσης μεγάλη προσοχή. "Οτι έπι 14 δώδεκα χρόνια άπέφευγα να πάθω ό, τι έπαθα με την Μάχη. Είπα πολύ ενχαρι- στήμενος όμως από τον γάμο μου αυτόν.

Κ' έχει πολύ δέπρο. Χαριτωμένη γυναίκα η γυναίκα του, μορφωμένη, κυρία μ' όλη τη ση- μασία της λέξεως, είναι και αυτή ήθοποιός από τις καλές. Από την οικογένειά της δυο βγι- κανε ήθοποιός. Αυτή και ο αδελφός της ο τε- νόρος ο Κωνσταντίνος. Φτάνουν αυτά τώρα για την κυρία Γαβριηλίδου.

Ο Περικλής βγήκε στο θέατρο στα 1902 στη Χίο. Τον έβγαλε ο Πλέσσας ο Κοζός, ο Νικολάος ο Πλέσσας — Πά πό! τι φούκα- που θα μ' έχη ο Πλέσσας που το βγάω στη- πόρα χρονολογίες! . . . "Ο Περικλής ήταν τότε εραστής στην Σμύρνη. Είχε συγκε- τήσει έναν θιασμό ερασιτεχνικό και έδινε πα- ροχές σ' όλη την πόλη.

— Άλλοιώς; — Τι Γαβριηλίδης θα λέγεται; "Ε; — "Ο ένας ο Μιχαήλ που έδινε, το πούλα- μου. "Όσο πάει μου μοιάζει ο μικρός Άπο- λων, ο Τζοκέυ κ' αυτός, έξοις τι κρηνη- πληγή που είναι; Αυτός είναι που θα μου μιλή- ση. Θάρχεται διαρκώς στις γυναίκες "ε κ α ν α ν! "Αφού από τώρα άρχισε.

— "Ες μιλήσουμε και λιγάκι καλλιτεχνικά.

— Η σκηνη που πνίγεις την Αισδαμό- ναν και το φινάλε της δεύτερης πράξης στον "Επίσκοπο" του Ντ' Αννουάτιο, αυτές η δυο στιγμές θα μου μείνουν άσημάτιες, του λέω.

— Δεν είπα εγωίστης εγώ όπως έξοις, μου λέει, να ν' σου πω ένα πράγμα; Σ' αυτά τα δυο έργα και σε δυο άνωμα, έφω ο ίδιος θαμνάς τον έαντό μου. Τέχρα νοιώσει. Και τι μεγάλες αντιθέσεις μεταξύ των δυο αυτών έργων.

— "Ε! βέβαια. Το ένα τραγωδία Σαίξπηρ, και το άλλο ένα ρομάντζο. . . "Αμ' το πέ- σμο που κάμεις από τις σκέψεις, στο φινάλε του "Οθέλλου; Τι θαμνα.

— Όταν έπαζε τον "Οθέλλο έγραψε ο "Αννος για μένα: Γαβριηλίδης, ο ήθοποιός που άνέστησε τον Σαίξπηρ. Έπίσης ο Ξε- νόπουλος θημάει, ότι μου έγραψε. . . "Ο Γα- βριηλίδης μοιάζει μ' έναν μεγάλο ποιητή που μόνο σ' ένα μεγάλο του έργο μπορεί κανείς να

τον θαμνάει. . . (Αυτό το έλε φαίνεται ο Ξενοπούλος γιατί ο Γαβριηλίδης δε θάταξε με κέρι σε κανένα έλαφρό έργο. Συνήθως, συμβαίνει σε ήθοποιους όταν ο ρόλος δεν είναι και σπουδαίος να μη του δίδουν και μεγάλη σημασία).

— Έδώ τελειώνει η καλλιτεχνική μας συζή- τηση. Δεν υπάρχει λόγος να συνεχίσουμε. Εί- παμε πολλά. Μοιραίως θα καταλήξουμε στις άγαντησεις, στα έπεισόδια, στις ερωτικές πε- ριπέτειες, για να τελειώσουμε.

— Τι να πρωτοθυμηθώ, θες παιδί μου, να σου πω; Είκοσιεπτά χρονών ζωή στο θέατρο, είκοσιεπτά καλοκαίρια, έχουνε περάσει.

— Χίλιες είκοσιεπτά κατακτήσεις. . . αυτό δεν το λές.

— Άκριβώς. Τι να σου πω. "Εχω πολλά να σου πω μα δεν κάνει. Θα αναφέρω δυνά- τα, θα ανακατέγω παντρεμένες, θα κάνω πολλές να θυμηθώτε περασμένα, θα ανακα- σθώ κ' εγώ να θυμηθώ, και δεν κάνει. "Αλ- λωστε είπα και παντρεμένος τώρα πια και δεν κάνει.

— "Α! έτσι πές μου. Πές μου πως φοβάσαι μη ζήληνη ή κυρία σου.

— Μπά, Δέ θαρρώ. Δέ ζήλευει η γυναίκα μου. Ξέρει ότι έχω πια κοινοραστή απ' όλα. Ού- τε γλεντάω, ούτε μ' άρέσει πια καμιά έξω από αυτήν κ' έχει μεγάλη πεποίθηση.

— Τότε γιατί δέ λές τίποτα;

— "Αφού το φρένουμε έτσι το ζήτημα. Θά σου πω ένα μου όραμα έπεισόδιο που το ξέρει πολλός κόσμος και σχεδόν όλο το θέατρο.

Μία φορά στην Πόλη είχα την όμοια Νατίε την έρωμένη του Φεγγί, και άκουσε τον άγριο αυτό μυστικό του Σουλτάνου. Αυτός όπως έξοις, ήταν πολύ άγριος, κακός άνθρωπος, αίσωγος κ' αγαπούσε πολύ την Νατίε.

Μία μέρα τράβηξε το πιστόλι και μπροστά μας σκότωσε τρεις στο δρόμο, γιατί γυρίσανε και κυττάζανε περίεργα την γυναίκα του!

Αυτός ήταν ο Φεγγί, και κανείς δεν μπο- ρούσε να του κάνει τίποτα. "Ο Σουλτάνος του- γε δώσε δικτατορικά δικαιώματα.

Ένα βράδυ, με τα χρόνια, είχα ορανόθει με τη Νατίε στο σπίτι της.

— Έλτετε ο Πασσάς να κάμω χωριό και με είχε ελδοποιήσει να πάω. Μα για κακή μου τύχη. . . λίγη ώρα μετά από μένα. . . άκου- σθηκαν τα βήματά του στη σκάλα. Ήταν αυ- τός! Δυστυχία μου, και τώρα τι να κάνω; Πού να βγω, και από πού; Θά μ' έσκότωνε. Το δωμάτιο της Νατίε είχε ένα παραθυράκι που- βγαίνει στην ταράτσα! Άλλη έξοδος σπα- ρίας δεν υπήρχε! Άποαξα το πιστόλι και το κατέλλο μου και πήδηξα από το παραθυρά- ρο. Έγινε! Δι η ψυχή μου, είχε πάει στα χί- λια μου. Άστειλα με τον Φεγγί; Σ' αυτή την ταράτσα έχάθησα όλη τη νύχτα. Χιόνιζε, άε- ρας φοβερός, κρύο από τα λόγια, που έχω νοιώ- σει στη ζωή μου, με ένω το πιστεύεις; "Ιδρω- σα!

— Κορς ιδρώς δηλαδή!

— Τι κορς ιδρώς που ός το πρωί που έ- φυγε ο Πασσάς και ξαναπήδησα από δωμά- τιο της Νατίε ήμουν λούσα στον ιδρώτα κ' έρωμα μαζί, δι από κρύο αλλά από φόβο!

— Από κείνην την ήμερα δεν ξαναπήγα ποτέ στο σπίτι της Νατίε.

— Έρχεταν από εκεί από δυο σπιν!

— "Ε, διάολε. Αυτό να άσπινεται!

Το σπίτι μου είχε διπλές και τριπλές έξο- δους, και ήταν και γαμήλιό. Μπορούσε κανείς να περνούσε εύκολα να βγεί στο δρόμο και να το δώσει στα πόδια!

Ο ΠΙΜΠΡΙΝΕΤ

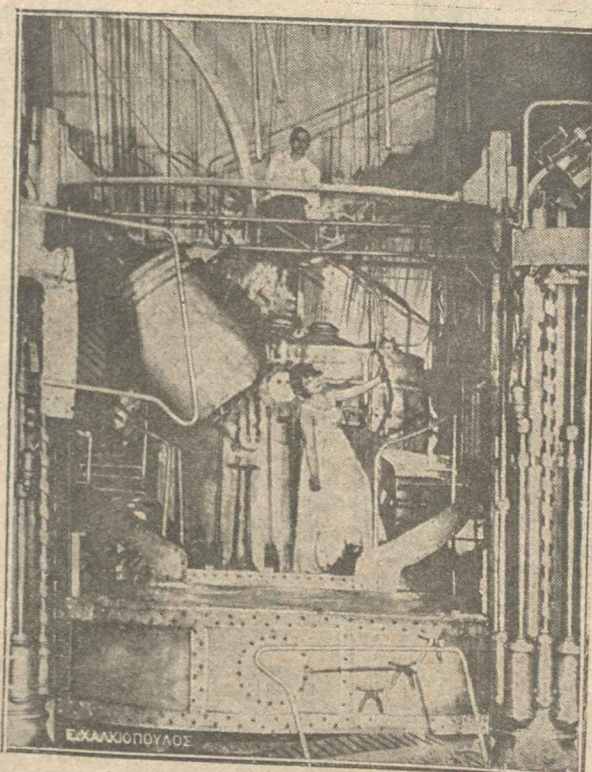
ΖΗΤΕΙΤΕ ΠΑΝΤΟΤΕ
Kodak Film

ΖΗΤΕΙΤΕ ΠΑΝΤΟΤΕ
KODAK FILM

ΑΠΟ ΤΗΝ

Ένα νέον μηχανήμα γυναικείας υγιεινής.
Αποτελείται κυρίως από μίαν πλατυτάτην ελαστικήν
ταινίαν, καί συντελεί εις την καταπολέμησην του
πάχους. Χρησιμοποιείται εδρύτατα
εις την Γερμανίαν.

Τὰ μεγάλα ἀμερικανικά θέατρα ἔχουν τεραστίες καί
τελειότητας μηχανικάς ἐγκαταστάσεις· χάρις εἰς αὐ-
τάς, αἱ ἀλλαγαὶ σκηνοθεσίας γίνονται ταχύτατα,
καί ἐπιτυγχάνουν καταπληκτικὰ ἀποτελέσματα
ἀκριβείας καί φυσικότητος. Ἡ εἰκὼν μας πα-
ρουσιάζει ἓνα μέρος τῶν παρασκηνίων τοῦ
Βελόσκο-Θιάτρου τῆς Νέας Ὑόρκης. Τὸ
μηχανοστάσιον ἐτοίχισε περὶ τὰ πέντε
ἐκατομύρια δραχμῶν.

ΜΠΙΛΛΥ ΝΤΩΒ
Ἡ Μπίλλυ Ντώβ, μία ἀπὸ τῆς σημερινῆς δόξης
εἶναι ἐξαιρετικῆς καλλονῆς. Μολονότι πολὺν καιρὸν
ἀστέρων πρώτου μεγέθους μαζὺ μετ' ἡν Εὐγενίαν
Κάριμπο, τὴν Δίλη Νταμι...

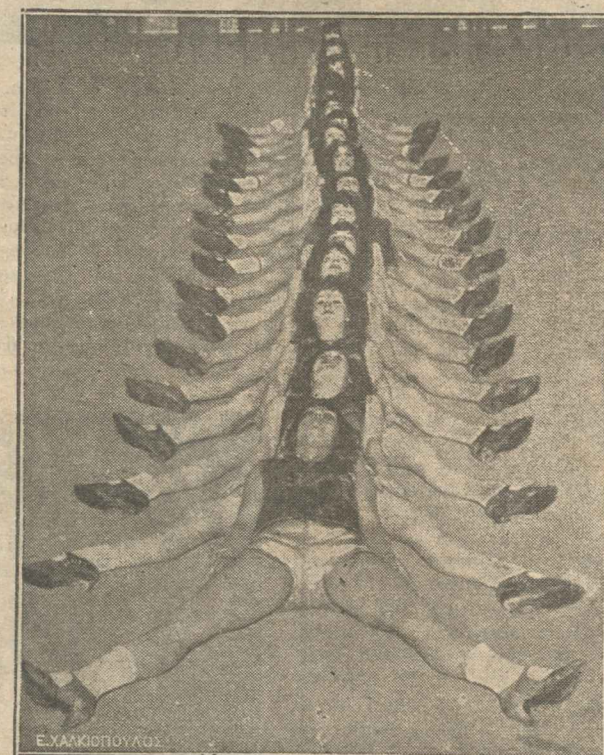

Ἀπὸ τῆς τελευταίας ἀποκριάτικης παραστάσεως
Ἡ Πρίγκηψ Καρνάβαλος παρελαύνει διὰ τῶν
τοῦς δρόμους τῆς πόλεως.

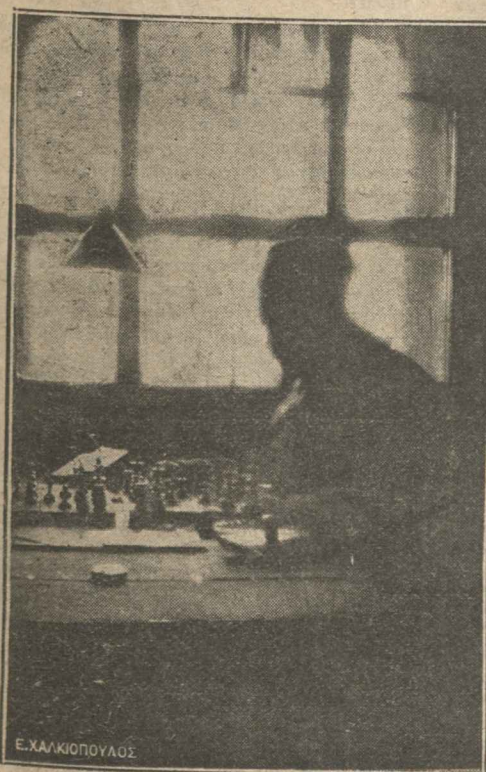
ΖΩΗΝ ΟΛΟΥ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

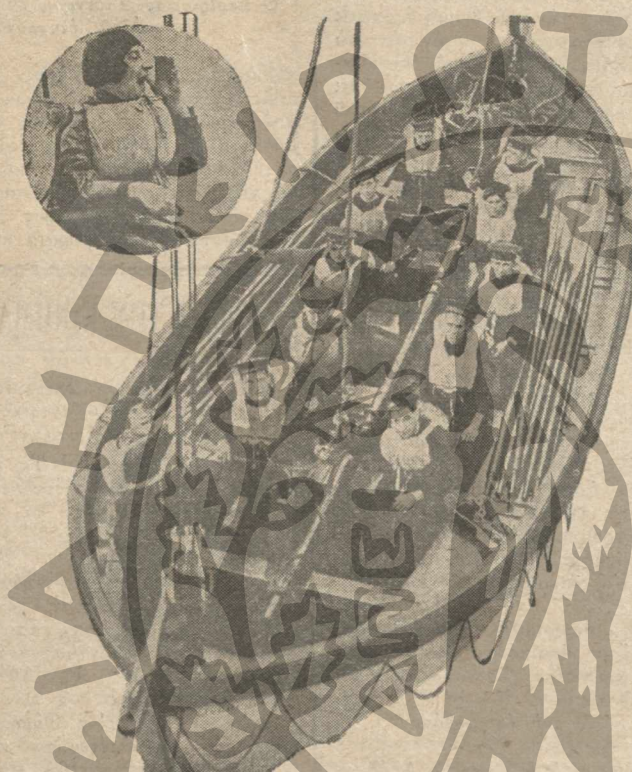
Εἶναι γνωστὸν ὅτι τὰ κορίτσια ποὺ λαμβάνουν μέρος στὰς ἐπιθεωρήσεις τῶν εὐρωπαϊκῶν θεάτρων
ποικιλιῶν, ἢ «γκέρλς» ποὺ ἀποτελοῦν τὰ περίφημα μπαλλέτα, γυμνάζονται ὑπερβολικὰ διὰ τὰ
ἐπιτόχουν τῆς ρυθμικῆς καὶ ἀρμονικῆς κινήσεως ποὺ ἐνθουσιάζουν τὸ κοινόν!
Ἡ εἰκὼν μας παριστοῦν ἓνα ἀγγλικὸν μπαλλέτο «ὑπερπεριθεωρήσεως» γυμναζόμενον.

Δυό!

Οἱ Μπολσεβίκοι δίδουν ἰδιαίτην προσοχὴν
εἰς τὰς φυλακάς των, αἱ ὁποῖαι ἔχουν ἡλε-
κτρικὰ τηλέφωνα, ραδιόφωνα, αἰθούσας συν-
ναυλίων κ.τ.λ. Ἡ ἀνωτέρω εἰκὼν παρι-
σταῖ ἓνα φυλακισμένον ποὺ παίξει σκάκι μετ'
ἓνα κατὰδικον, ἐδρισκόμενον εἰς... ἄλλην
φυλακὴν! Τὸ παίγνδι γίνεται τηλεφω-
νικῶς, καὶ ἑκάστη δὲ κάνει μίαν κίνησιν
τὴν ἡμέραν.

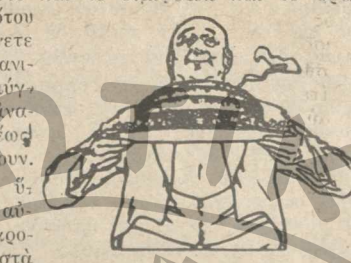

Συχνὰ βλέπετε εἰς τὰς εἰκόνας μας τὰς προσόψεις τοῦ
φρενισμοῦ. Ἰδοὺ καὶ ἄλλη μία! Ὡς γνωστὸν, καὶ
μέλος τοῦ πληρώματος ἐνὸς ὑπερωκεανείου ἔχει ἐν
τῶν προτέρων καθορισμένα καθήκοντα διὰ τὴν περί-
πτωσιν ναυαγίου. Ἀνοίγων φαίνεται ἡ ταρσία τοῦ
ὑπερωκεανείου «Μάξσστικ», ἣς ἔχει ὁμοίωσιν ὡς πη-
δαλιούχος ναυαγοσωστικῆς λέμβου, διευθύνουσα τὰ γυ-
μνάσια τῆς λέμβου τῆς. Ὅλοι φέρουν σωσίφια.

ΤΥΝΑΙΚΕΙΑ ΖΗΗ

Προμνή λαιμας-Ενια-Μποδα

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

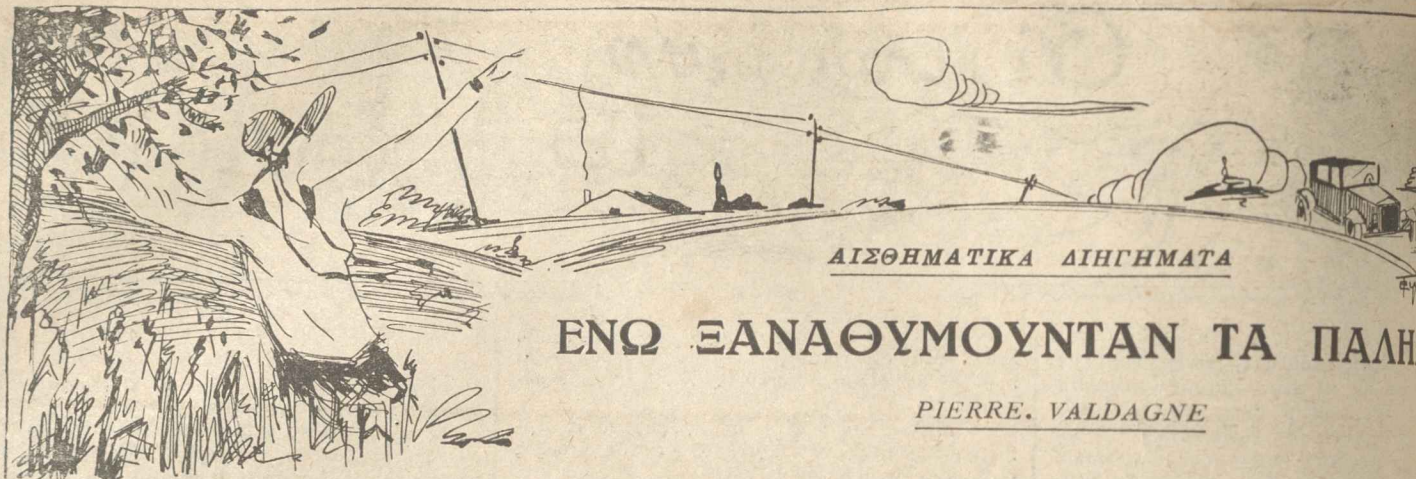

FAHRENHEIT

ματος καὶ ὁ προσκεκλημένος πηγαίνει ἕνα τέ-
ταρτο πρὶν.
Ὁ τιμώμενος προσκεκλημένος τοποθετεῖται

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑ ΔΔΑ

ΔΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΕΝΩ ΞΑΝΑΘΥΜΟΥΝΤΑΝ ΤΑ ΠΑΛΙΑ

PIERRE. VALDAGNE

Και να πού στο μεγάλο δασυμένο πλέον πιάνο του Προσπερ Λαμαίν, παρητήρησα μιά περίεργη φωτογραφία γυναίκας πολυτελώς πλαισιωμένη. Πρόσωπο θελκτικό κάτω από ένα χτένισμα κοινό, μάτια τρυφερά και φωτεινά, ένα ύφος πολύ φρόνιμο, πολύ κοριτσιάτικο. Εν τούτοις τα μπράτσα και οι ώμοι ήταν γυμνοί. Μιά διαφανή εσάρπα εκρυβε το στήθος και το πορτραίτο σταματούσε εκεί απότομα.

«Ε! Ε! Έκανα μ' ένα υποπτο ύφος δείχνοντας την εικόνα στον παλιό μου φίλο. Ο Προσπερ Λαμαίν άγγισε ελαφρά την εικόνα. Το ζώηρό του βλέμμα θύλωσε μιά στιγμή και έπειτα μου άπληντσε: «Ο μεγαλύτερος έρωας της ζωής μου, αγαπώ με...»

«Ελα δά!... Και η γυναίκα σου;»
«Η γυναίκα μου, είναι γυναίκα μου. Την αγαπώ με όλη μου την καρδιά. Είναι η φίλη, η σύντροφος, η μητέρα των παιδιών μου. Άλλά ο μεγαλύτερός μου έρωας είναι αυτός: η μικρή Πασκαλίνα.»

«Πασκαλίνα!»
«Ναι. Μ' ιδέν πρόκειται ούτε για καμμία δόξα, ούτε για καμμία διάσημη προσώπιότητα: μιά ελαφρά τραγουδίστρα σ' ένα κοντσέρτο που σήμερα εξαφανίστηκε—σου μιλώ για πράγματα που γίναν εδώ κι είκοσι πέντε χρόνια—κι' όπου κι' εγώ έπαιζα βιολιά για να ζήσω. Μ' από τότε μ' εγνωρίζεις!»

«Ναι, πράγματι. Έπειτα πήγα στην Αμερική για να δοκιμάσω την τύχη μου, ενώ εσύ γινόσουν πιά ο ασύγκριτος αρχηγός της μοντέρνας μουσικής. Α! τράβηξες γρήγορα τον δρόμο σου! Μά εκείνην την εποχή,

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΙ ΓΑΜΟΙ

ΚΑΙ ΔΙΑΖΥΓΙΑ

Ο Τζων Μπάροουμ, ο πραγματικός αυτός καλλιτέχνης, με το αληθινά μεγάλο ταλέντο, την ελληνική καταγωγή και τον συγκρατημένο ρομαντισμό, αγαπήθηκε, τώρα και λίγα χρόνια, από μιά διορφη κόρη της καλλιτέρας κοινωνίας της Νέας Υόρκης.

Ητο ο τελευταίος τύπος της ώρας Αμερικανίδος ξανθής, ευνουδιαστή την χάρι, την λεπτότητα, την ευγένεια και την γοητεία μιας Γαλλίδος μαρκησίας και την γλυκιά μιάς αθερίας άγγελικής μορφής... έλεγε διαρκώς με αγάπη, πάθος και λυγισμό ο Μπάροουμ.

Αφού επαντρεύτηκαν και για λίγον καιρό έζησαν καλά, η Κάτριν Χάρρις εξήγησε, μιά μέρα, να οσάση την άλυσίδα, που την έδεσε με τον διάσημο καλλιτέχνη, λέγοντας ότι: «Όταν ο σύζυγος είναι μιά μεγάλη και παγκόσμιος προσωπικότητα, η θέσις της συζύγου είναι ανυπόφορη.»

Και η όμοια Κάτριν καθόρθωσε να πάρη το διαζύγιο, και η αθερία μικρή ξανθοκίτρινη είναι σήμερα η ησυχία γυναικά ενός πολυεταίου μουσικού της Νέας Υόρκης! Μά, δεικνύονται του μεγάλου ταλέντου του πρώην συζύγου της.

Τώρα τελευταία, ο Μπάροουμ ξαναπατητήρησε με την διορφη Ντολορές Κουστέλλο. Άλλά για να ιδούμε, βγήκε πιά κερδισμένος απ' αυτή την καινούργια δοκιμή;

αν και είμερα στενοί φίλοι, εν τούτοις δεν μου μίλησες ποτέ για την Πασκαλίνα.

Δεν ήμουνά τόσο κουτός... για να κοροϊδεύετε έσεις τα παιδαρέλια το πάθος μου!... Όχι! Άγαπούσα την Πασκαλίνα σιωπηλά... τόσο σιωπηλά ώστε ποτέ μου δεν της είπα τίποτα.

«Δεν της είπα ποτέ...»
«Γέλασε, αν θέλεις. Θα γελάσης πιά πολύ σε λίγο, όταν θα σου διηγηθώ, αν θέλεις, όλην την ιστορία.»

«Θέλω βέβαια. Μιά γυναίκα της οποίας την φωτογραφία διατηρείς, εσύ, ο Προσπερ Λαμαίν, έπειτα από είκοσι πέντε χρόνια!»

«Μάθε λοιπόν, ότι στο συνοικιακό αυτό «κοντσέρτο» έπαιζα το βιολιά μου, χωρίς καμμιάν αξίωση, παρά τα πέντε φραγκακάθε βράδυ, και η Πασκαλίνα έτραγουδούσε κι αυτή, για να εισπράξω τα διπλά.»

«Α! αγαπητέ μου! ήταν ο καλός καιρός τότε! Ήμουνά φτωχός... ζούσα σε άθλιότητα... Άλλά ήμουνά ερωτευμένος!»

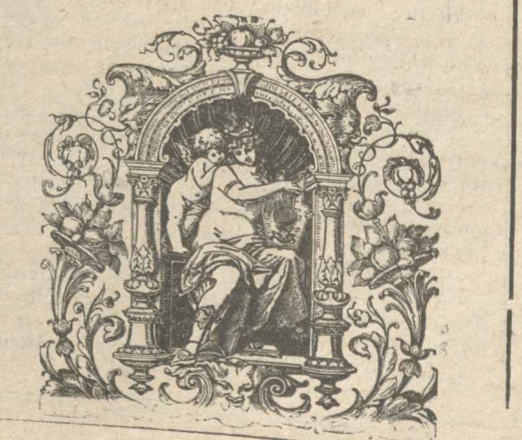
«Έδωπα λοιπόν την Πασκαλίνα κάθε βράδυ. Ποτέ γυναίκα δεν ένεσάρκωσε για μέ πληρέστερα το ιδανικό που ζητούσα στη γυναίκα. Άγαπούσα την άγνη φόμα του προσώπου της και την λεπτή χάρη του σώματός της. Άγαπούσα την φωνή της, κάθε χειρονομία της. Φαινόταν απλή, μετρίοφρων, τίμια. Τα μάτια της αντανακλούσαν μιάν περίεργη αθρότητα και μιά την αλήθεια αισθανόμουνά εκπληξη πως αυτό το πλάσμα, το τόσο λεπτό, το τόσο αριστοκρατικό, μπορούσε να ζή στο υποπτο αυτό μέρος όπου ζούσαμε κι' εμείς.»

Αλλοίμονο! η ιδιωτική ζωή της ήταν φοιτική! Από την ορχήστρα στη σκηνή ή απόσταση δεν είναι μεγάλη, και οι συνάδελφοί μου ανέφεραν για την Πασκαλίνα εκατό ανέκδοτα που φοβόμουνά να μάθω, μιά που ήμουνά αναγκασμένος ν' ακούσω.

Εθαύμαζα, ελάτρευα την Πασκαλίνα: της είχα ύψωση βρομό μέσα μου, μιά επένδυση να μ' ήν την μιλώ, για να μ' ήν συντηρήσω το όνειρό μου!

Μά αν το στόμα μου έμεινε κλειστό, είναι προφανές ότι τα μάτια μου απέκαλυναν πολλά.

«Α! πόσο οι νέοι, που τρέμουν την στιγμή που πρόκειται να δηλώσουν το πάθος τους σε μιά γυναίκα, πόσο οι νεαροί ερωτευμένοι που είναι δειλοί, έχουν άδικο ν' ανησυχούν! Δεν έχουν ανάγκη να μιλήσουν! Όλα τους προδίδουν! Η γυναίκα γνωρίζει να ανακαλύπτουν τον έρωτα πίσω από κάθε σιωπή. Και είν' αυτές που, πονετικές τότε, μάς τείνουν το χέρι και μάς πλησιάζουν.»

Η Πασκαλίνα, κάποιο καλοκαίρι, μ' ήλθε στο κοντσέρτο στο διάλειμμα, από τότε είκοσι πέντε χρόνια, και όμως το θυμάμαι σαν να χθές! Έμασσε όλοι παρόντες, όλην στρω σε μιά μικρήν αλή, μπροστά στο σόδο των ήθοποιών. Καπνίζαμε.

Η Πασκαλίνα κατέβηκε από ένα αυτοκίνητο και προχώρησε ζωντανή με κοκκαταρία. Φαινόταν πολύ θυμική, κι' έπειτα έλευθερα, α' και μου έτεινε το χέρι:

«Πέστε μου, ώραίς μου, με μισή πολυ... Ποτέ δεν μου μίλησε με χειριτάτα... Α! κύριε Προσπερ, να με βρῆτε αύριο στας τρείς! να σας μαλώσω!»

«Επήγες;»
«Όχι! Σε μιά στιγμή, κατέβηκε αυτή η Πασκαλίνα, η τόσο εύθυμη, λοκατάκτητη και επιθυμητή, που σκότωνε την άλλη, εκείνη που φύλαχ' η ψυχή μου!... την μόνη για την διαφερόμουνά!»

«Και έμαθες τι άπείγεις;»
«Όχι! Ποτέ μου δεν έρόμουν αυτό.»

Και χαϊδεύοντας άκόρη το μικρό το, ο Προσπερ Λαμαίν επρόθεσε: «Τι θέλεις ν' άπείγεις; Τι μπορείς να πεις για να με ιδής—γιατί έμασσε τότε, πάνω σ' αυτό το πιάνο, έδω κι' οι πέντε χρόνια, γιατί έκανα το καλό να μ' ήν καταστρέψω την άναμνηση επιθυμούσα να διαφυλάξω άθικτη.»

Και παρέμεινε άθικτη, αναλλοίωτη σεση, όπως την πρώτη μέρα, και θα σ' ήν όσο θα διαρκέσω κι' εγώ! Έν' ονειρεύομαι, κάποτε, πόσο θα μ' ήν ονειρεύομαι... Και βλέπεις, πόσο άδικο ήν! (Μεταφρ. Ρ. Η.)

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΙΝΕΙ

Ο ύπνρέτης του γραφείου... Ένας κύριος σ' εξήγησε γατά την... και έλεγε πως σ' ήθελε την... δειρή.

Ο προϋστάμενος.—Τι το... τπες, εσύ;

Ο ύπνρέτης του γραφείου.—Ο,τι λυπομαι πολύ πως είστε άπαι...

Η φίλη.—Αφού διέρρηξες τον... να σου με τον Νίκο, διότι μετέβηκε... προς αυτόν αισθηματά σου, γιατί δεν... ρισες το δακτυλίδι του και το φορέσ...

Η άλλη.—Γιατί τα αισθηματά... το δακτυλίδι και πρό πάντων το διαμ...

Μιάς κυρίας πέθανε ο άντρας. Είχε... τρεντεί μόλις πού δύο χρόνια. Είχε... καταλαβαίνει τον πόνο της.

Μιά φίλη της εξήγησε να την παρη... μιά πηγαν οι κόποι της χαμένη. Η... κλαίε άτακαγόρητη.

Δε μ' άπομεινέ πιά τίποτε... τίποτε.

«Όχι δά—της είπα γλυκά η... σά της.—σας άρρησε εν' άγορά... Ένχαριστοί—άνασταίνε η... δεν ήτανε δικό του.»

ΓΙΑΤΙ;

Έγώ για την αγάπη σου
θα ζώ στην ερημιά μου.
Θά σε λατρεύω δολοφονικά,
θα σ' αγαπώ ποτά.
Δε θα σου πούν τα χείλη μου
τά τόσα βάσανά μου,
και σ' όλους θα ν' αμείνωμαι
με γελαστή θωριά.

—Μά σάν πεθάνω, απ' τ' άσπλαχνο
το μνήμα μου θα θγαίνω
και θαθρομαι, ενφ' ξένοιαστη
δε νόσση και ευτυχής,
να τραγουδω στο πλάι σου
μ' ένα σκοπό θλιμμένο:
«αφού σκληρή μ' αγάπησες
γιατί να μ' άρνιθής;»

Sine Nomine

ΣΤΕΡΝΑ ΛΟΓΙΑ

Θυμάμαι τα στερνά σου λόγια, και η
απελπισία με πνίγει. Ήτανε δειλά χρυσωμένο-
δειλά άνοστακιστά που σκροτάει στις ψυχές μιά
ύλη και μιά μελαγχολία, όλο νοσταλγίες.

Όλόμενος στην καμαρούλα μου, παράδερνα
άπειλαμένους πάνω στο κρεβάτι μου, μ' άρ-
ορησμένο σώμα, Η σκέψεις μου ήτανε βα-
ρειές, κι' η ύλη μ' έλπιονε.

«Ενα τακ-τάκ στην πόρτα μου άκούστη-
κε, κι' άμείως άνοιξε. Ήσουν εσύ που έμπα-
νες. Ερχόσουν για να με ιδής—γιατί έμα-
σες πως ήμουν άρρωστος—άφηνοντας την
κακογλωσσά του φθονερού κόσμου! Η καρδιά
σου τότε ήτανε πλημμυρισμένη από αγάπη για
μένα, κι' η λατρεία σου φαινότανε καθρεφτι-
μένη μέσα στο δικό ιδανικό σου μάτι.»

«Αχ, με τί πόνο και καύμο, ξαναθυμά-
μαι τώρα, τώρα που η απελπισία με δένει, τα
στερνά σου λόγια, κείνου το άλμυρό μου
μεγέθυμο δειλινό!...»

Ησθες σιμά μου. Μέν' στ' άπάλο σου το
χεράκι πήρες το δικό μου, που ακόμα έκαγε
απ' τον πυρετό, και τούσφιζες με πάθος!

Ησθες σιμά μου! Μου μίλησες και μουίπες
—ό πως το θυμάμαι—πως η καρδιά σου
και το κορμί σου θάτανε παντομένη δικιά μου.
Κ' έγώ, τρελλός, από χαρά, έφερα το χεράκι
σου στα φλογισμένα χείλη μου, και το φιλού-
σα, το φιλούσα... Δέξ' απ' το στόμα μου
δεν έδωανε, μιά πόσα δεν όμολογούσες η όλο-
φάνερη συγγνώμη μου... Και μουίπες κι'
άλλα ακόμα, κι' έφηνες.

Αχ, με τί πόνο και καύμο, ξαναθυμάμαι
πάλι—τώρα που η απελπισία με δένει, τα
στερνά σου λόγια, κείνου το άλμυρό μου
δειλινό!... ΣΩΤΟΣ Δ. ΓΙΩΡΓΑΝ

ΑΚΟΥΑΡΕΛΛΕΣ

Μέρα καλοκαιρινή, φως, χαρά Θεού δέω.
Τό καλοκαίρι όλο ζωή, γιομάτο ευδεδά λου-
λουδία. Κοπάδι άγριες μέλισσες, κάνουν τόσο
θόρυβο γύρω απ' τις άνησμένες φουινιές.

Νά μιά πεταλούδα, που πέττει, που πάει απ'
τόνα άνθρα στ' άλλο. Μιά κατακίτρινη πετα-
λούδα, τόσο μικρή, που πέττει παιχνιδάρα
δωθε-κειθε.

Όπου φανερώνεται το παιδάκι αυτό, ένα
μυζάρικο, μιά μπουμπι, με ροδοκόκινα μά-
γνια, που ζυγώνει με προφύλαξη κοντά της.
Βαστάει μιά φάθα, μιά παλμένη ψάθα σκο-
λειού, και λάμπουνε τα μάτια του.

Η πεταλούδα φρόνιμη, σάν είδε πού την
κυνήγει, και δίνει μιά, και κρύβεται πίσω απ'
τη φουινιά.

Και λοιπόν φάνηκε κάτσια άλλη, μιά πολύ-
χρωμη, τόσο περίεργη κι' όμορφη, έχοντας
ένα πλήθος χρώματα στα φτερά της. Κάνει
μιά δόλτα, και όπ, κάθεται σ' ένα οδό.

Και πάλι το μυζάρικο, το παιδί έτούτο
με την ψάθα, που την πήρε το μάτι του, που
ζύγωσε και σ' αυτήνη.

Φτάνει, και ρίχνει με σημάδι την ψάθα πάνω
της, κώνει το χέρι του, και την πιάνει. Τήνε
βαστάει καλά, μη του φύγει, τρέχει φαιδρό
και χάνεται στη σάλα του σπιτιού.

Μά δεν περνά ώρα, και νάτο, φανερώνε-
ται, κοιτάζει με φλόγιο μάτι.
Και πέφτει και δαίτη στα δάχτυλα του, και
τήνε πηγαίνει στο σπίτι, σε μιά κάμαρα, με-
γάλη κάμαρα. Πάνω στο τραπέζι, η πολύ-
χρωμη πεταλούδα σπαράζει απ' τον πόνο, μιά
καρφίτσα περασμένη στο πλευρό της, της δί-
νει έναν τέτοιο πόνο. Και σε λιγάκι η ίδια τύ-
χη και γι' αυτήνη την άμωρη, την κτηνάνορα
κάνει έτσι, μη μπας και πετάξει, μιά είναι τό-
σο άκατόρθωτο.

Τό μυζάρικο άνοίγει ένα διδύλο, ένα χον-
τερό σκονισμένο διδύλο, γιομισμένο πεθαμέ-
νες πεταλούδες, άδικωστωμένες πεταλούδες.

Και λοιπόν παίρνει και τις δυο καινούργιες,
τις καρφώνει τέλος-τέλος, στη σειρά τους.

Και κείνες ζούνε ακόμα, προφταίνουν να
δούν απ' τ' άνοιχτά παράθυρα, τ' άνθισμένα
κλαδιά της λεμονιάς.

Και νάτο που ήσυχ' ήσυχ', έτοιμάζεται να
τραβήξει για το κηπάκι πάλι, μ' άκούγοντας
που του φωνάζουν, άλλες δόμο.

Παίρνει τα διδύλα και, και πάει κοντά σε
μιά κυρία, μιά καιροφρομένη κυρία που κίτι
ράβει καδανά—κάθεται, άρχινάει να συλλα-
βίζει τ' αλφάβητο.

Ο ήλιος φωτίζει, άκούγεται το ταπεινό μου
του φαγητού, η καιμάνες χτυπάνε μεσημέρι.
ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΠΑΠΑΓΙΩΡΓΙΟΥ

ΑΤΑΙΡΙΑΣΤΕΣ ΕΠΙΘΥΜΙΕΣ

Α! πόσο με συγκίνησε
η άβροτατη παιδούλα,
που επιθυμούσε τη λευκή
γεροντική ζωή—
και πάλι, η γλυκομίλητη,
πονετική γρηούλα,
που έλαχταρούσε της ζωής
την παιδική πνοή.

Θεέ μου, δός τον Έρωτα
στην πρώτη, αγάλη-αγάλη,
για να άστεινή πολύ θαδεια
την όμορφιά της νεότης,
και τον σοφό το Θάνατο
στείλε άπαλά στην άλλη
να λημονήρη τον παλιό,
νεανικό καρπό της.

I. N. ΒΟΥΛΓΑΡΙΔΗΣ

Ο ΝΑΥΑΓΟΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Κυλούν τα χρόνια γοργά-γοργά και γώ πε-
ριμένο ακόμα. Τι περιμένο; Τι έχω να περι-
μένο στον κόσμο αυτό εγώ ο άπόκληρος της
τύχης; Κι' όμως περιμένο με άγνοια την ά-
νατολή μιάς καλύτερης ζωής κι' άποκοιμέ-
μαι μ' έλπίδες γιατί έμαθα από μικρός να ζώ
μ' έλπίδες.

Βαδίζω άκούραστα πάνω στ' άγκάθια που
στολίζουν το δρόμο μου, χωρίς να καταλαβαί-
νω πόνο! μιά και σάν καταλαβαίνω, τί μπορώ
να κάνω; Σάν το ναυαγό που μ' άφάνιστη
ιππομνη κατερεί στη μανιασμένη θάλασσα
που του έτοιμάει το στεγνό του μνήμα το πάλι
της σωτηρίας, έτσι και γώ, ναυαγός της ζωής,
πατώντας στα συντήματα που θα γίνουν το
τελευταίο μου καταφύγιο, άπενώι μαζούνα, με
την έλπίδα ότι το κοιρασμένο μου βλέμμα δε
θ' άφύγη να συναντήσει στην συνεπασμένο
όριζοντα, εκείνο που έλπιζω, εκείνο που θα με
άσση απ' τα τραυματισμένα κόκαλα της ζωής...

Τα χρόνια κυλούν και γώ περιμένο ακόμα η
αίλινα έλπίδα, η μόνη καθήκοντά μου, μ' ά-
πατηλές υποσχέσεις με τραβή από τόνο πέ-
λαγος που λέγεται ζωή, κι' εγώ άνωστωμένος,
την ακολουθώ και περιμένοντας την ευτυχία
που μ' υποσχεται προσπαθώ να δώσω ζωή στο
κοιρασμένο, στο άπρησμένο άπ' τον άγωνα,
σώμα μου, προσπαθώ να άναστήσω τα κομμά-
τια μου να βιάται.

ΚΑΤΙΑ

γλώσσα σας είναι στρωτή, ίσια, άρμονική. Μά
διαφεύγουν άκόρη την προσοχή σας μερικές
μικρολεπτομέρειες—άλλά ριζικές για ένα
καλό διήγημα—που θα της αποκτήσετε
με την πείρα και την ζωή. Μην βιάζεσθε,
γράφετε, σκέφτετε, ξαναγράφτε, μελετάτε,
ζήστε και νάστε σύμφωνο πως μιά μέρα θα
γράψετε καλά.—Τ' ά, άας. Και σε σας
θαχάμε να πούμε το ίδιο. —Γ. Σαγιά-
κ-τ-ν. Τα ανέκδοτα όχι καλόν.—Α γο-
λοβόλοδσ. Οι στίχοι άπαινοι και κακοί.
Μελετήστε στιχουργική.—Β. Β. Μπορείτε
να στείλετε β' τι θέλετε, χωρίς κανένα δικαί-
ωμα κρίσεως.—Μ. Πολίτο υ. Τό πεζό
δεν πρέπει να ξεπερνά τα 3/4 στήλης, όπως
δηλαδή είναι η στήλη της σελίδος Λογοτεχ-
νίας.—Κ. Μούγλα. Η «Εβδομάς» δεν
ζητά δικαίωμα κρίσεως. Στείλετε β' τι θέ-
λε-

τε.—Θ. Α. Δ. Επιτρέψτε να κόμω άλλη
γνώμη για το διήγημά σας: δεν είναι δικό
λου καλό.—Β. Κ υ β ε λ ο υ. Το ποίημά
σας καλό. «Όσο γι' αυτό που μάς γράφετε
σας λέμε ότι είναι το ίδιο πρόσωπο, μόνο
που η πρώτη ύπογραφή ήταν Ψευδώνυμο.
—Β. Σ ο υ. Πα.μ. Θα σας απαντήσαμε
καταίστε τα «Μεταξύ μας». Τό πεζό σας
έχει καλό.—Μ. Τζαφέρη.—Κάτια.—Α.
Γαρίτσαν.—Μενελίκ.—Σ. Σκουλάν.—
Ελένη.—Α. Βώλη.—Α. Ρούσου, ένεκρί-
θσαν και θα δημοσιευθούν με την σειράν
των.—Π. Ξανάκη.—Θ. Μεγγάλην.—Ρόδον
Ερμού.—Ι. Β.—Δ. Τσελινών.—Σ. Σκου-
λάν.—Γάδεκ.—Κ. Μ.—Μ. Καραβασίαν.—
Α. Άλέξ.—Παπανασούζαν.—Β. Ν. Γ.—
Άλέχον Τσώνην.—Χ. Περπασιόπουλον.—
Σάβαν.—Τάσχαν.—Α. Γιαννιόπουλον.—
Κορναήν.—Ι. Μπατήν.—Μιλάνον.—Μ. Ά-
γαπητόν.—Α. Παντελήν.—Μάριον.—Β.
Μπέσσον.—Χρυσόγην.—Μ. Λομπρόπου-
λον.—Γ. Παπατζήμαν.—Γιολάνσαν.—Ν. Β.—
Άνθον Σόν.—Α. Μαροδση, δεν ένεκρί-
θσαν.

Η ΣΑΤΥΡΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Τὰ φαιδρά τῆς εβδομάδος

ΚΟΤΤΕΣ ΚΑΙ ΒΑΡΕΛΟΤΑ

Ὁ Διονύσιος, κοινῶς Νόνιος, Καψωμένος, ἦτο ἀνὴρ λαμπρὸς καὶ φιλάρετος, μετ' ἐννεακοσίας ἐννεήκοντα ἐννέα πεπρωκισμένους ἀρετάς, ἀλλὰ καὶ μετ' ἐν ἐλάττωμα, ἐν ὑμίζον κάπως... ἀλώπεκα. Ὁ Διονύσιος Καψωμένος ἦτο κλεψυποκοττάς!

Εἰς τὰ μυστικά τῆς λαμπρᾶς αὐτῆς τέχνης, εἶχε καταλλήλως μύσει, ὁ Διονύσιος, τὸ εἶπον τοῦ ἡμῖς, τὸ ὁποῖον ἐκάστην πρωΐαν παραλαμβάνον ἐκ τῶν ποδῶν τὰς διὰ νυκτὸς κομισθείσας ὑπὸ τοῦ ἐτέρου ἡμῖσος ὀρνίθας μετέβαιναν εἰς τὴν ἀγορὰν καὶ μετέβαλλε εὐκόλως τὰς ὀρνίθας εἰς χρῆμα καὶ δὴ ρευστόν.

Αἱ ἐργασίαι τοῦ ζεύγους ἐπὶ γαίαν ἀρκετὰ καλὰ χάρις εἰς τὴν ἐπιδεξιότητα τοῦ Διονυσίου, ὅστις περὶ τὰ ἐξημερώματα ἐκάστης πρωΐας ἐπέστρεφεν οἰκαδὲ λείαν πλουσιωτάτην ὑπὸ μάλῃς φέρων, ἂν ὅλως κατὰ τύχην καὶ σύμπτωσιν σατανικὴν δὲν συνέβαινον ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα συνέβησαν...

Δοκίμῳ ἢ τρίτῃ μεταμεσονύκτιος μόλις εἶχε σημάνει ὅτε ὁ Διονύσιος Καψωμένος μετ' ἐννέα σταθερὸν ἐβάδιζε εἰς τὴν ἀριστοκρατικὴν τῆς Κηφισίας Λεωφόρον. Μόλις ἐπέρασε τὰ Παραπήγματα, ἔστρεψε πρῶτα μὲν τὴν κεφαλὴν διὰ νὰ ἰδῇ μήπως παρεκλογουθεῖτο, δεῦτερον δὲ ἔστρεψε δεξιὰ καὶ ἐβάδιζε μετὰ προφυλάξεων, τὰ πάντα κατοπτρεύων, τὰ πάντα υποπτευόμενος καὶ αὐτὴν ἀκόμη τὴν νεκρικὴν τῆς νυκτὸς σιγὴν.

Εὐρεθείς πρὸ μανδρότοισιν ὅπως οὐκ ἔστιν ὁ Διονύσιος ἔστη. Ἐφερε τὰς χεῖρας εἰς τὸ στόμα καὶ ἀφῆκε κραυγὴν μιμούμενος τὴν φωνὴν ἀλέκτορος.

— Κικιρίκου!...

Ἐτερον «κικιρίκου» διαχυέστερον ἤκούσθη ἐνδοθεν. Ἦτο ἄραγε σύνθημα; Ποσῶς!... Ἦ ἀπάντησις ὀφείλετο εἰς ἀλέκτορα πραγματικὸν μόλις περὶ τὴν ὥραν ἐκείνην ἐγειρόμενον καὶ σπεύδοντα νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὸ ἔξωθι «κικιρίκου».

Οὗτος ἦτο ὁ τρόπος διὰ τοῦ ὁποῖου ὁ Διονύσιος Καψωμένος ἠρεῦνα τὰς αὐλὰς. Ἀμα τῷ ἀκούσματι τοῦ δευτέρου «κικιρίκου» ὁ λαμπρὸς Διονύσιος ἀνεριχθήτω χωρίς δυσκολίαν εἰς τὸν γθαυαλὸν μανδρότοιχον. Εἰς τὸ βάθος τῆς πρὸ αὐτοῦ αὐλῆς ὁ Διονύσιος διέκρινε σοβαροφάνες καὶ ἐπιβλητικὸν ὀρνιθοστάσιον κοινῶς κοττάσιον...

Ἐπήδησε εἰς τὴν αὐλὴν, ἐπορεύθη ἀκροποδῆτι πρὸς τὸ ὀρνιθοστάσιον καὶ ἤνοιξε ἀπαλὰ τὴν θύραν τοῦ, ὅτε...

— Μπάμ!...

— Μπούμ!...

...Ἠκούσθη εἰς τὸν ἀέρα, πλὴν τὰ βόλια δὲν πῆγαν πέσα.

— Βοήθεια!... μετ' ἐκείνου, ὠρύετο αἰμόφυρτος καὶ ἐκτάδην κείμενος ὁ Διονύσιος...

Ἀνθρώποι μετὰ φανῶν καὶ δάδων ἀφύπνι...

Καὶ τὸ μυθιστόρημά μας

Ο ΠΟΛΥΤΙΜΟΣ ΑΔΑΜΑΣ

Ὁ Κύριος Βαρδαλουμπᾶς
Χωρὶς καιρὸ νὰ γάνῃ
Ἀρπάζει τὸ τηλέφωνον
Κι' ἐντὸς τριῶν ὥρῶν
Ἐνας σπουδαῖος πόλισμαν
Μὲ πόζα καταφθάνει
Καὶ ἕνας χωροφύλακας
Μὲ ὕφος σοβαρὸν!...

ΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΟ ΤΡΙΤΟΝ
«ΠΕΡΙ ΑΡΜΟΔΙΟΤΗΤΩΝ»

— Κύριε μ' ἐκαλέσατε;...

— Ὁ πόλισμαν ὠρωτάει...

— Ὁχι, ἐμένα ἐφώναξε...

ΑΠΟΚΡΗΑΤΙΚΑ

Σ' ΑΥΤΗΝ ΠΟΥ Μ' ΕΚΑΨΕ...

Ποτῆρι ἤθελα νάμουνα
Ἀγαπητῇ μου φίλῃ
Γεμάτῳ με κρασί γλυκὸ
Νὰ μ' ἐφέρνης στὰ χεῖλη
Νάμουνα ὅτι δῆποτε
Ποῦ νῆρεσε στὸ γούστο σου
Ἔστω καὶ χαρτοπόλεμος
...Πεσμένος μετ' τὸ μπουστό σου.

ΣΕ ΜΙΑ ΣΟΒΑΡΗ

Σοῦ τόχω πῆ, κοπέλλα μου
Καὶ κάνε μου τὴ χάρι
Ν' ἀφήσῃς τὰ καμώματα,
τὸ ὕφος σου ν' ἀλλάξῃς...
Σοῦ δίνει εὐχαρίστησι
νὰ κάνῃς τὸν Τσαλδάρη
Παιδεύοντάς με ἄδικα
...Ὅλο μ' ἐπιφυλάξεις;

ΚΑΙ ΣΕ ΜΙΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ...

Τί τὰ μαδάς τὰ φρύδια σου;
Δὲν θὰ μὲ συγκινήσῃς!
Μὲ τέτοια χεῖλη κόκκινα
Μᾶλλον μ' ἀηδιάζεις...
Σκούπισε τὰ χεῖλάκια σου
Ἀν θὲς νὰ μὲ φιλήσῃς,
Κι' ἄσε τὰ φρύδια σου νὰ βγοῦν
Ἀν θὲς νὰ μὲ κυττάζεις!...

Ο ΠΙΕΡΡΟΤΟΣ

ΑΚΡΑ ΛΕΠΙΤΟΤΗΣ

— Ὁ κύριός σου εἶναι μέσα;
— Μάλιστα, κύριε, ὁρίστε...
— Ὁχι, ὄχι... ἀπ' οὗ εἶναι ἐδῶ καλλίτερα νὰ μὴν τὸν ἀνησυχῶ... Ἐρχομαι ἄλλοτε!...

σθέντες ἤρχοντο ἐκ τῆς πλησίον οἰκίας καὶ ἐκπληκτοὶ ὁ λαμπρὸς Διονύσιος ἤκουε τὴν φωνὴν τοῦ ιδιοκτήτου τῆς οἰκίας ἐξηγούντος:

— Δὲν ἔπαθες τίποτε. Μοῦ εἶχανε ρημάξει τὸ κοττάσι καὶ εἶχα βάλλει δύο βαρελότα στὴν πόρτα τοῦ κοττάσιου ὥστε μόλις κανεὶς τὴν ἀνοίγῃ, θὰ σκάγαν.

Ὁ Διονύσιος ὠδηγήθη ἐν παμπῇ εἰς τὸ πεσθέν ὅτι τὰ βαρελότα δὲν χρησιμεύουν μόνον κατὰ τὰς ἀγίας τοῦ Πάσχα ἡμέρας.

ΓΙΑΝΝ.

Ὁ ἄλλος ἀπάντησε
Κι' ὁ κύριος Βαρδαλουμπᾶς
Ἐκπληκτοὺς τοὺς κυττάει
Ποῦ ἀπολαύονται
Κι' οἱ δύο ἀπὸ κοντά!
— Ποῖαν ἀπ' τοὺς δύο καλέσατε;
Τὸν ἐρωτᾷ πάλι
Ἐμένα ἢ τὸν κύριο;
Καλεῖ τὸν ἐρωτᾷ...
Ἀλλὰ τοῦ λόγου τοῦ ἐ δουλειὰ
Κι' ὁ κύριος Βαρδαλουμπᾶς
Χαμένος τοὺς κυττάει!
— Μὲ κλέψανε!... ὁ ἀνὴρ
Μὲ κόπο ψιθυρίζει...
Ἀλλὰ ἐδῶ ὁ πόλισμαν
Θυμώνει μετ' ἀταλὰ

Ἀθηναϊκὴ αἰ.

ΓΙΑΝΝΗΣ Κ.

Εἶναι ἔμπορος καὶ μέγας γκαρφαλὸς
Γιὸς καλλιτεχνῶν μετ' ἑρμῆ, εἶναι
Ἰδίας καλλιτέχνης χωρίς φίμα ἀκού-
ναι ἀρραβωνιασμένος μετ' ἀποκατα-
ῶμορφη νησιώτισσα. Αὐτὸ ὅμως δὲν τὴν
ποδίζει νὰ γλυκοκυττάξῃ τις μελαγχολοῦ-
ῶμορφες στεριανές.

Ἐχει ὕψος πολυάσχητον, γοῖς νὰ
καθόλου, καὶ εἶναι κομικώτατος ὅταν μὴ
συνεταίρον, ἔναν τρουερὸν Κερ-
τὴν:

Ἀπ' τὴν δουλειὰ τὴν τρουερὴν
Δὲν πέρνουνε ἀνάσσει
Ποῦ δέρονται νυχθημερὸν
Ποῖος θὰ κρατᾷ τὴν κάσα!...

ὅπως τοὺς εἶπε ἐν τετραστίχῳ πρὸς
καλοκαιρινὴ ἐπιθεώρησι, φίλος συγγεν-

ΔΕΞΙΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΧΟΡΟΙ
ΟΣΟΥΣ Η ΣΕΛΙΣ ΧΟΡΕΙ

Χορὸν μεγάλον ἔδωσαν
Οἱ δημοσιογράφοι
Εἰς τὸ Ντελὶς, μετ' ἀτραξιόν.
Γιὰ τὴν ἀποκρῆ
Μὰ ὅτι κι' ἂν ἐλέγθηκε
Καὶ ὅτι κι' ἂν ἐγείνηται
Μπρὸς τὴν πραγματικότητι
Ἀφαικτικῶς ὠχρῶν.

Κόσμος πολὺς καὶ ἐκλεκτός
Ἐκεῖνο ἐκεῖ τὸ βράδυ
Νὰ ἢ Καλλέργη ἀπ' ἐδῶ
Καὶ ἢ Βασιλειάδην
Μὰ νὰ πῶ κατὰ ζωντανὸν
Κι' ὀλάνθιστο λουλούδι
Ἦ κόρη τοῦ Χαϊρόπουλου...
Νὰ καὶ ἢ Νικολοῦδη.

Δῶρα πολλὰ καὶ κοτιγιόν
Περίεργα κι' ὠραῖα
Ὁ κόσμος χειροκρότησεν
Ἀσμένως τὸν Μαυρέα

Ὅταν τραγοῦδῃς τὸ «Φῶς»
...Καὶ εἶπε τὸ κοινόν
— Ἀ! ἐπὶ τέλους ἴδωμεν
Τὸ φῶς... τὸ ἀληθινόν!

Οἱ δημοσιογράφοι μας
Ἐν σώματι ἦλθαν ὅλοι
Κι' ἐγλέντησαν ἀδιάκοπα,
Ἔως τὸ λυκαυγὲς
Ὁ νεαρὸς Χαϊρόπουλος
Μετὰ τοῦ Νίχθα Ντόλη
Ἰδοὺ κι' ὁ Σῶτος ὁ Πετράς
Ὁ φίλτατος Τζογιός...

Μὰ τὸς πρὸς πρόσεξα γνωστὸς
Σ' αὐτὴν τὴν ἐσπερίδα
Ποῦ εἶναι εὐκολώτερον
Νὰ γράφω ποιῶς δὲν εἶδα.

Ἐνας πανταχοῦ παρὼν
Μέγας φίλος τῶν «χορῶν»

Κι' ὁ χωροφύλακας, κι' αὐτὸς
Θυμώνει καὶ ἀφρίζει
Καὶ τέλος πάντων πιάνονται
Κι' οἱ δύο ἀπ' τὰ μαλλιά!...
Ὁ Κύριος Βαρδαλουμπᾶς
Κάνει νὰ τοὺς γωφίση
Μὰ ἐνῶ ἐτοιμαζότανε
Καὶ πρὶν ἐπιχειρήσῃ
Τὸ ῥεζέ ἀπ' τὸν πόλισμαν
Μία κλωστή γερῇ
Κι' ὁ ἀνὴρ μετάνοιωσε
Καὶ δὲν ἐπιχειρεῖ.
Μὰ τότε ὁ χωροφύλακας
Ζηλεύων φυσικὰ
Τοῦ σκάει μία καὶ αὐτὸς
Καὶ δὴ στὰ μαλακά!

Τὴν συνέχεια ὀφείλω νὰ τὴν γράφω σ' ἄλλο